

容疑者 X の献身

ก ล ล ว ง
ซ่อนตาย

รักแท้ไร้เงื่อนไขจากฆาตกร
เมื่อคณิตคิดปมผูกเงื่อนลวงตา

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
วงศ์สิริ สังขวาสิ มียาจิ แปล

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

กลลวงซ่อนตาย 容疑者Xの献身

อิงชิโนะ เกโงะ เขียน
วงศ์สิริ สังขวาสี มียาจิ แปล

YOGISHA X NO KENSHIN by HIGASHINO Keigo

Copyright 2005 HIGASHINO Keigo

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Bungeishunju Ltd., in 2005.

Thai translation rights in Thailand reserved by Daifuku Creator Co., Ltd., under the license granted by HIGASHINO Keigo, Japan arranged with Bungeishunju Ltd., Japan through Japan UNI Agency, Japan and Arika Interights Agency, Thailand.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2560

พิมพ์ครั้งที่ 6 ธันวาคม 2562

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไคฟูกุ บริษัท ไคฟูกุ ครีเอเตอร์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0277-8

เกโงะ, อิงชิโนะ .

กลลวงซ่อนตาย. -- พิมพ์ครั้งที่ 6. -- กรุงเทพฯ : ไคฟูกุ ครีเอเตอร์, 2562.
288 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. วงศ์สิริ สังขวาสี มียาจิ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0277-8

ประธานกรรมการบริหาร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการพิเศษ:

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

สงวนศรี ตรีเทพประติมา

วรุฒม์ ทองเชื้อ

ลัดตรา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

พชรพรรณ เอื้อรัตนสกุลชัย

เชนิสา เพ็ธวงษ์, วีรภัทร จ้อยปลื้ม

ณัฐนันท์ ทับอิตตานนท์

ธนาภรณ์ กักใหญ่

อัคคณัฐ ชุมนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์, ฤดร ปัญญาชัย

สุรินทร์ บุระณา

สายส่งสุภาพใจ บริษัท บั๊ค ไทม์ จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

พิมพ์บน
กระดาษถนอมสายตา
www.greenread.com

รู้จักนักเขียน

อิงาชิโนะ เคโงะคือนักเขียนที่ผู้แปลสามารถปักธงได้ว่าเป็นอัจฉริยะทางด้านนิยายแนวสืบสวนสอบสวน และนับว่านักเขียนคนนี้มีผลงานที่ได้รับการนำไปทำเป็นละคร หรือภาพยนตร์มากที่สุดในญี่ปุ่นคนหนึ่ง

หลายๆ เรื่องได้รับรางวัลอันทรงเกียรติ เช่น เรื่องที่ท่านผู้อ่านกำลังถืออยู่ในมือนี้ ได้รับรางวัลถึง 3 รางวัลด้วยกัน ได้แก่ Naoki Award, Honya Taisho และ Honkaku Mystery Award จึงแน่ใจได้ว่าเป็นเรื่องที่ท่านผู้อ่านจะต้องประทับใจในการผูกปมเรื่อง การสร้างประเด็นอันน่าติดตามที่ผสมผสานความรัก และตกตะลึงในความคาดไม่ถึงของเรื่องนี้ไปพร้อมๆ กัน

เนื่องจากอิงาชิโนะ เคโงะเรียนมาทางด้านวิศวกรรมไฟฟ้า ทำให้เขาสอดแทรกวิธีการทางวิทยาศาสตร์และคณิตศาสตร์ในการค้นหาตัวฆาตกรได้อย่างชาญฉลาด นอกจากนั้นนิยายของอิงาชิโนะ เคโงะยังมีประเด็นทางสังคมที่ชาวญี่ปุ่นสนใจจัดเต็มในเรื่อง ทำให้ใกล้ตัวและมีแง่มุมคิดลึกซึ้งทุกครั้งเสมอ เพื่อเชื้อเชิญให้ผู้อ่านพินิจพิจารณา

ดังนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไมนิยายของอิงาชิโนะ เคโงะ จึงได้รับความนิยมอย่างมากมายและกว้างขวางถึงเพียงนี้

ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์ไคฟูกุ-ลิตที่นำเรื่อง “กลลวงซ่อนตาย” (ชื่อเดิม “รักลวงตาย” สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์) มาจัดพิมพ์อีกครั้งเพื่อผู้อ่านและแฟนของอิงาชิโนะ เคโงะในประเทศไทย คาดว่าน่าจะมีนักอ่านที่ติดตามผลงานมากมายเลยทีเดียว ทั้งแฟนเก่าที่ต้องการสะสมทุกเล่มที่จัด

พิมพ์ และแฟนใหม่ที่จะได้มีโอกาสสัมผัสกับสุดยอดนิยายสืบสวนสอบสวน
สนุก และรวดเร็วเกินจินตนาการจากหนังสือเล่มนี้

ขอขอบคุณพี่แดง ลัลลิตรา วรสุมาวราช์ ที่กรุณารับเป็นบรรณาธิการ
เล่ม ทำให้หนังสือมีสำนวนที่น่าอ่าน ลึกซึ้งและมีรรถรสมากขึ้นกว่าเดิมมาก

หวังว่านิยายเรื่องนี้จะเป็นการจุดประกายให้มีการจัดพิมพ์ผลงาน
อื่นๆ ของอิงาชิโนะ เคเงะอย่างต่อเนื่องต่อไป

วงศ์ศิริ สังขวาสี มียาจิ

คำนำสำนักพิมพ์

กลลวงซ่อนตาย การ์ตูนตีคุณภาพด้วยรางวัล Naoki Award รางวัลสูงสุดของวงการวรรณกรรมญี่ปุ่น เป็นผลงานระดับตำนานที่ได้รับคำยกย่องมากที่สุดของอิงาชิโนะ เคโงะ เคโงะคือนักเขียนคุณภาพชื่อดังหนึ่งในสิบของวงการวรรณกรรมญี่ปุ่น

กลลวงซ่อนตายเต็มไปด้วยมนต์เสน่ห์ของกลวิธีซ่อนเงื่อนของเคโงะ ที่อ่านลึ้นวางไม่ลง ความสัมพันธ์ของตัวละครช่างลึกซึ้ง สื่อสารความรู้สึกละเอียดอ่อนจนเรียกว่า ถ้าจะเล่าด้วยวาจาก็จะไม่ได้บรรยากาศ ต้องอ่านเองทุกตัวอักษร ทีละบรรทัด ทุกบรรทัดคือการลุ้นว่าเรื่องราวในอดีตใจถัดไปจะเป็นอย่างไร แม้จะใจร้อนกระโดดไปแอบอ่านตอนท้ายเรื่องก็ยังสรุปเรื่องราวของเรื่องนี้ไม่ได้ นักเขียนฉลาดเป็นกรด หยิบทฤษฎีซับซ้อนมาคลี่คลายกรณีฆาตกรรมได้อย่างคาดเดาไม่ถูก

หนังสือเล่มนี้เกิดจากคำเรียกร้องของแฟนคลับนิยายสืบสวนสอบสวนของอิงาชิโนะ เคโงะ ที่อยากอ่านหนังสือเล่มนี้ แต่หาซื้อไม่ได้ทั้งตลาดมือหนึ่งมือสอง สนพ. Daifuku-LIT จึงขอแนะนำอนินิยายเล่มนี้อีกครั้ง จากที่เคยได้รับการตีพิมพ์ในชื่อ “รักลวงตาย” โดย สนพ. เนชั่น บ๊อค เมื่อสิบกว่าปีก่อน

สำนักพิมพ์ Daifuku-LIT ได้รับความเมตตาจากพี่แดง ลัดตรา ที่แนะนำหนังสือน่าสนใจเล่มนี้มาให้รู้จัก และร่วมผลักดันจนหนังสือเล่มนี้ได้มาถึงมือท่านผู้อ่าน

ที่สำคัญ กลางชอนต่ายได้รับเกียรติจากนักแปลมือฉมังอย่าง คุณวงศ์สิริ มียาจิ ผู้แปลเวอร์ชันแรก ก็ให้การสนับสนุน ปรับสำนวนแปล ให้ได้รสคำรสความสมบูรณ์มากขึ้น

อิงาชิโนะ เคโงะ เป็นนักเขียนผลงานยอดเยี่ยม ทั้งจำนวนปกและคุณภาพเนื้อหา เห็นได้ชัดเวลา บก. เดินทางไปหาต้นฉบับที่ญี่ปุ่น จะเข้าร้านหนังสือญี่ปุ่นดูแนวโน้มตลาด อิงาชิโนะ เคโงะ เป็นนักเขียนพิเศษมากเพราะเขามีหนังสือจำนวนนับร้อยปกเรียงรายเต็มสองชั้นในหมวดวรรณกรรม เข้าห้องสมุดประชาชนที่ไหน ก็เห็นหนังสือเขาเรียงรายมากที่สุดในช่วงวรรณกรรม นอกจากนี้ยังมีหนังสือที่เกี่ยวกับการสอนให้อ่านงานของเขา อ่านอย่างไรให้สนุกอีกด้วย ถ้าไม่ใช่ตัวจริง แฟนแนบปักคงไม่สามารถมีหนังสือแนะนำประวัติและงานเขียนของเขาเป็นจริงเป็นจังได้ขนาดนี้ บ.ก.แอบอ่านประวัติเลยพบว่า เขาไม่ชอบอ่านหนังสือเท่าไรในช่วงม.ปลาย ตรงนี้สร้างแรงดลใจให้หลายคนได้ว่า แม้จะไม่ได้เป็นหนอนหนังสือมาตั้งแต่เด็ก ก็ยังเป็นนักเขียนที่มีผลงานแปลไปทั่วโลกได้ ผลงานเป็นภาพยนตร์และละคร โด่งดังไปหลายประเทศได้อีกด้วย

Daifuku-LIT สำนักพิมพ์น้องใหม่ที่รวมคนรักญี่ปุ่นมาไว้ด้วยกัน ตั้งแต่ผู้ก่อตั้งสนพ. กองบรรณาธิการ ผู้แปล รวมถึงผู้เกี่ยวข้องทุกคนล้วนมีใจรักในสิ่งเดียวกัน รักในงานวรรณกรรมและรักผลงานของเคโงะเล่มนี้ ทีมงานจะมีความสุขมากหากท่านผู้อ่านได้มีความสุขไปกับหนังสือของเรา และส่งเสียงพูดคุยกันผ่านสื่อออนไลน์และมาพบกันในงานเปิดตัวต่างๆ

คำกล่าวของตัวเอกในเรื่อง ผู้ทำทุกอย่างได้เพื่อคนที่เขารัก ซ้ำเป็นจริงเหลือเกิน...

“หากคุณไม่มีความสุข สิ่งที่ผมทำลงไป ก็จะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย...”

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

Daifuku-LIT

容疑者 X の献身

อิงาซีโนะ เคโงะ

อิชิคามิ พาตัวเองออกจากบ้านตามปกติเหมือนทุกวัน ในเวลา 7.35 นาฬิกา ย่างเข้าเดือนมีนาคมแล้วสิ แต่ลมที่พัดพลิวเข้ามาก็ยังเย็นยะเยือก เขาหุบคางเข้าไว้ได้ผ้าพันคอแล้ว เริ่มออกเดิน ก่อนจะถึงถนนสายตามองไปยังพื้นที่จอดรถ จักรยานจอดอยู่หลายคัน แต่คันสีเขียวไม่ได้อยู่ ณ ตรงนั้น

หลังจากเดินไปทางทิศใต้ประมาณยี่สิบเมตรก็ถึงถนนใหญ่ชื่อชินโอสฮาชิ ถ้าเลี้ยวซ้ายไปทางทิศตะวันออกจะเป็นเขตเอโดะกว่า ทางทิศตะวันตกเป็นนิฮอนบาชิ ก่อนถึงนิฮอนบาชิคือแม่น้ำสึมิตะ และนี่เอง สะพานชินโอสฮาชิ สะพานที่ข้ามแม่น้ำสึมิตะ

เส้นทางใกล้ที่สุดที่จะเดินไปที่ทำงานของอิชิคามิคือเดินตรงไปทางทิศใต้สักประมาณสองสามร้อยเมตรจะเจอสวนสาธารณะคิโยะสึมิเทเอ็น และโรงเรียนมัธยมปลายที่อิชิคามิทำงานก็ตั้งอยู่หน้าสวนสาธารณะนี่เอง อิชิคามิเป็นครูสอน ณ โรงเรียนแห่งนี้

เมื่อสี่แยกเปลี่ยนเป็นไฟแดง อิชิคามิเดินเลี้ยวขวาไปทางถนนชินโอสฮาชิ ลมกระโชกแรงจนเสื้อโค้ตของเขาปลิวกระทบกันดังแกรกราก เขาซ่อนมือทั้งสองไว้ในเสื้อโค้ต ค้อมตัวไปข้างหน้าเล็กน้อยขณะก้าวเท้าเดิน

ท้องฟ้าดาราตาไปด้วยมวอลเมฆ เงามของมันสะท้อนลงไปแม่น้ำสึมิตะแปลงให้แม่น้ำเป็นสีขุ่น ระหว่างเดินข้ามสะพาน เขาก็มองเรือลำเล็กที่กำลังแล่นขึ้นทางต้นน้ำไปด้วย

เมื่อข้ามสะพานไปแล้ว เขาก้าวลงบันไดที่อยู่ปลายสะพาน เดินลอดใต้สะพานเลียบแม่น้ำสึมิตะ สองฟากแม่น้ำทำทางเดินไว้ให้คนมาเดินเล่น แต่ผู้คนส่วนใหญ่มักจะไปเดินเล่นแถวสะพานคิโยสุที่อยู่เลยออกไปเสียมากกว่า แม้วันหยุดก็ไม่ค่อยมีใครอยากมาเดินเล่นแถวนี้ หากมาเองก็รู้ทันทีว่าเพราะอะไร เนื่องจากแถวนี้มีคนจรจัดทางเดินที่ฟ้าพลาสติกสีฟ้าเรียงกันเต็มไปหมด ข้างบนเป็นทางด่วน ทำให้เป็นที่กันกัน ฝนกันลมได้เป็นอย่างดี พวกเขาจึงเลือกที่นี้ปักหลักพักอาศัย ส่วนอีกฟากของแม่น้ำจะไม่เห็นเดินที่สีฟ้าเหล่านี้เลย อาจเป็นเพราะว่าพวกเขาชอบอยู่รวมกันเป็นกลุ่มก็ได้

เดินผ่านเดินที่สีฟ้าเหล่านั้นไปเรื่อยๆ เดินที่มีความสูงพอๆ กับความสูงของคน แต่ด้านในของเดินที่นั้นสูงแค่อว แทนที่จะเรียกว่าเดินที่ เรียกกล่องน่าจะเหมาะสมกว่า หากใช้เป็นที่นอนก็พอได้ ใกล้เคียงกล่องเหล่านี้มีไม้แขวนเสื้อแขวนอยู่ รวกับได้ประกาศอย่างเป็นทางการแล้วว่าที่นี่จะเป็นถิ่นพำนักของพวกเขา

ชายผู้หนึ่งยืนพิงรั้วทางเดินริมแม่น้ำ เขากำลังแปร่งฟันอยู่ อิชิกามิเคยเห็นเขาอยู่บ่อยครั้ง อายุประมาณหกสิบนิดๆ รวบผมสีดำเอาไว้ด้านหลัง ผู้ชายคนนั้นคงไม่อยากทำงาน ถ้าอยากทำงานที่ไ้แรง ก็คงไม่มาเดินไปมาในเวลานี้ เพราะช่วงเช้าตรู่เป็นเวลาที่จะมีคนเอางานมาเสนอ แล้วเขาก็คงไม่อยากไปสำนักงานจัดหางานด้วย ถึงอยากทำงานเท่าไร ผมยาวแบบนั้นและอายุมากขนาดนี้ก็คงไม่มีบริษัทไหนรับสัมภาษณ์ โอกาสได้งานแทบจะไม่มี

ใกล้ๆ กับที่นอน มีผู้ชายกำลังหุบกระโปรงเปล่า อิชิกามิเคยเห็นชายคนนั้นหลายครั้งแล้ว แถมยังตั้งชื่อให้ว่า 'คนเก็บกระโปรง' อายุราวห้าสิบปี มีข้าวของที่จำเป็นในชีวิตประจำวันค่อนข้างครบ แม้กระทั่งจักรยานสองล้อก็คงหามาไว้ใช้เพื่อจะได้เก็บกระโปรงเร็วขึ้น ขอบเขตของเขาอยู่ปลายสุดของกลุ่มเดินที่ ลึกเข้าไปทางด้านใน ซึ่งน่าจะเป็นบริเวณที่ดีที่สุด

คิดได่ว่าน่าจะเป็นคนที่อยู่มานาน

หลังจากกลุ่มเดินทัพลาสติกส์ฟ้าเพียงเล็กน้อย มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อโค้ตนั่งอยู่บนม้านั่ง สีดั้งเดิมของโค้ตตัวนี้คงเป็นสีครีม ทว่าตอนนี้สกปรกจนเกือบกลายเป็นสีเทา เขาสวมเสื้อโค้ตทับเสื้อแจ็กเก็ต ส่วนชั้นในสุดเป็นเสื้อเชิ้ต อิซิกามิเดาว่าเขาคงเก็บเนคไทไว้ในกระเป๋าเสื้อโค้ต อิซิกามิตั้งชื่อผู้ชายคนนี้ว่า ‘นายช่าง’ เพราะวันก่อน อิซิกามิเห็นเขาอ่านนิตยสารด้านอุตสาหกรรม เขาตัดผมสั้นเรียบร้อย โกนหนวดเคราเกลี้ยงเกลา ‘นายช่าง’ น่าจะยังไม่หมดความหวังที่จะมองหางานใหม่ วันนี้นักก็จะแวะไปสำนักงานจัดหางานอีก แต่คงหางานไม่ได้หรอก เพราะถ้าอยากจะได้งาน ก่อนอื่นต้องทิ้งคำว่าศักดิ์ศรีไป อิซิกามิเพิ่งจะเห็น ‘นายช่าง’ ที่นี่เมื่อสิบวันก่อน ท่าทางแกยังไม่คุ้นชินกับชีวิตแบบนี้ และคงอยากจากลาชีวิตเดินทัพเสียที แต่จะให้ออกไปเร่ร่อนไม่มีที่ซุกหัวนอนก็ทำใจไม่ได้จึงจำทนต้องอยู่ไปก่อน

อิซิกามิเดินเลียบริมแม่น้ำสึมิตะไปเรื่อยๆ ด้านหน้าของสะพานคิโยสุหญิงชราคนหนึ่งกำลังพาหมาสามตัวมาเดินเล่น เป็นหมาพันธุ์มินิเอเจอร์ดัชชุนด์ แต่ละตัวสวมสายคล้องคอหลากสี ได้แก่ สีแดง ฟ้า และชมพู พอเดินไปใกล้ขึ้น หญิงชราเห็นว่าเป็นอิซิกามิจึงยิ้มและก้มหัวทักทายเล็กน้อย เขาก็ทักทายตอบเช่นเดียวกัน

“สวัสดีครับ” เขากล่าวขึ้นก่อน

“สวัสดีค่ะ วันนี้อากาศเย็นนะคะ”

“นั่นสิครับ”

ตอนเดินผ่านกัน หญิงชราก็พูดขึ้นอีกว่า “ดูแลสุขภาพด้วยนะคะ”

เขาพูดว่า ครับ พร้อมคำนับขอบคุณอย่างสุภาพ

อิซิกามิเคยเห็นเธอถือถุงร้านสะดวกซื้อ ช่างในดูเหมือนจะเป็นแซนดวิช เธอคงซื้อไปเป็นอาหารเช้า แน่แน่นอนว่าคงใช้ชีวิตอยู่คนเดียว บ้านน่าจะไม่ใช่ไกลจากที่นี่นัก มีครั้งหนึ่งเคยเห็นเธอใส่รองเท้าแตะออกมาเดิน

สามีคงเสียชีวิตแล้ว และอาศัยอยู่ในคอนโดกับหมาสามตัว ห้องคงค่อนข้างกว้างจึงเลี้ยงหมาได้หลายตัว หรือเพราะเหตุผลนี้จึงย้ายไปอยู่ห้องที่เล็กกว่านี้ไม่ได้ ค่าผ่อนบ้านก็คงจ่ายหมดแล้ว แต่อย่างไรก็ต้องจ่ายค่าดูแลรักษาอยู่ เมื่อดูจากผมที่ไม่ได้ข้อมก็แสดงว่าหน้าหนาวนี้ยังไม่ได้ไปร้านทำผมเลย เธอจำเป็นต้องประหยัด

อิซึกามิขึ้นบันไดด้านหน้าสะพานคิโยสุ ถ้าจะเดินไปโรงเรียนมัธยมปลายที่เขาทำงานอยู่ ก็ต้องข้ามสะพานตรงนี้ แต่เขากลับเดินไปในทิศทางตรงข้าม

อีกฟากของถนน เป็นร้านข้าวกล่องเล็กๆ มีป้ายเขียนเอาไว้ว่า ‘เบ็นเท็งเท’ อิซึกามิเปิดประตูเลื่อนที่ทำด้วยกระจก

“สวัสดีคะ เชิญคะ” คำกล่าวต้อนรับดังมาจากด้านในเคาน์เตอร์ เป็นเสียงที่อิซึกามิจำได้เป็นอย่างดี และรู้สึกสดชื่นทุกครั้งที่ได้ยิน ฮานาโอกะ ยาสึโกะใส่หมวกสีขาวยื่นยิ้มสดใส

ในร้านไม่มีลูกค้าคนอื่น ๆ เลย ยิ่งทำให้เขารู้สึกดีใจขึ้นไปอีก

“เอ่อ...ขออาหารพิเศษวันนี้ครับ...”

“คะ...อาหารพิเศษวันนี้หนึ่งที่ ขอบคุณมากคะที่มาใช้บริการ”

เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงแจ่มใส เขาไม่รู้ว่าสีหน้าเธอเป็นเช่นไรเพราะไม่เคยมองหน้าเธอตรงๆ เขาก็มหาเงินในกระเป๋า อยากจะหาเรื่องอื่นมาคุยกับเธอบ้าง แถมห้องพักก็อยู่ติดกัน แต่นึกไม่ออกว่าจะชวนเธอคุยเรื่องอะไรดี

เขารวบรวมความกล้าในตอนจ่ายเงิน พุดออกไปว่า “อากาศเย็นจังเลยนะครับ” แต่เสียงพิมพ์คำเกือบกระซิบนั้นกลับถูกลบด้วยเสียงเปิดประตูของลูกค้าที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ความสนใจของยาสึโกะจึงถูกเบี่ยงเบนไปทางนั้นแทน

อิซึกามิเดินถือกล่องข้าวออกจากร้าน เดินตรงไปทางสะพานคิโยสุที่เขายอมเดินอ้อมไกลๆ อย่างนี้ทุกวันก็เป็นเพราะร้าน ‘เบ็นเท็งเท’ นั้นเอง

เมื่อพ้นเวลาที่คนออกไปทำงานในช่วงเช้าแล้ว งานที่ร้าน ‘เบ็นเท็งเท’ จะว่างลงแม้จำนวนลูกค้าลดลงแล้ว แต่จริงๆ ที่ด้านในของร้านก็ยังมีการเตรียมอาหารกลางวันต่อเนื่อง บางบริษัทที่ผูกปิ่นโตร้านนี้เป็นประจำ ซึ่งจะต้องไปส่งตามบริษัทนั้นๆ ก่อนเที่ยง และในช่วงที่ไม่มีลูกค้า ยาສີໂຄະ จะเข้าไปช่วยงานในครัวด้วยเช่นกัน

ที่ร้าน ‘เบ็นเท็งเท’ มีพนักงานรวมยาສີໂຄະด้วยแล้ว 4 คน คนที่ทำหน้าที่เป็นพ่อครัวและแม่ครัวก็คือเจ้าของร้านที่ชื่อโยเนะซาวากับภรรยาที่ชื่อซาโยโกะ พนักงานอีกคนชื่อคาเนโกะทำหน้าที่ส่งอาหารให้ลูกค้า ส่วนการขายหน้าร้านนั้นส่วนใหญ่แล้วยาສີໂຄະจะรับผิดชอบเพียงคนเดียว

ก่อนที่ยาສີໂຄະจะมาทำงานที่นี่ เธอเคยทำงานอยู่ในผับที่คินดจิโงมาก่อน โยเนะซาวาเคยไปเที่ยวผับแห่งนี้บ่อยๆ และกว่าเธอจะรู้ว่าโยเนะซาวาเป็นสามีของซาโยโกะซึ่งเป็นมาม่าซังของผับแห่งนี้ ก็ก่อนหน้าที่ซาโยโกะจะลาออกจากการเป็นมาม่าซังเพียงนัดเดียวเท่านั้น เธอเป็นคนเล่าให้ยาສີໂຄະฟังด้วยตัวเอง

“คนเรานี้ไม่รู้่วชีวิตจะเป็นไปอย่างไร จากมาม่าซังกลายเป็นเจ้าแก๊วร้านข้าวกล่องไปซะได้” บรรดาลูกค้าที่ผับพูดกันไปต่างๆ นานา แต่ซาโยโกะกลับพูดว่า การเปิดร้านข้าวกล่องเป็นความฝันของเธอและสามีมานานแล้ว เธอมาทำงานที่ผับก็เพื่อจะเก็บเงินสร้างฝันให้เป็นจริงขึ้นมานั่นเอง

เมื่อเปิด ‘เบ็นเท็งเท’ แล้ว นานๆ ครั้งยาສີໂຄະจะแวะมาร้านนี้ ก็คือการเป็นไปด้วยดี หลังจากที่เปิดร้านมาหนึ่งปีเต็ม ยาສີໂຄະก็ถูกชวนให้มาช่วยงานที่ร้าน เพราะกำลังคนเพียงสองคนนั้นไม่พอเสียแล้ว

“ยาສີໂຄະไม่น่าทำงานที่ผับตลอดไปหรอกนะ มิซาโตะเองก็โตเป็นสาวขึ้นทุกวัน คงเริ่มรู้สึกมีปมด้อยที่แม่ตัวเองเป็นผู้หญิงนั่งดื่มเหล้ากับลูกค้า เธออาจจะคิดว่าฉันจู้จี้จ้านก็ได้นะ” ซาโยโกะพูดออกตัว

ยาສີໂຄະมีลูกสาวคนเดียวคือมิซาโตะ เธอหย่ากับพ่อของแกเมื่อ

ห้าปีก่อน ไม่จำเป็นต้องให้ซาโยโกะมาบอก เธอก็รู้ดีว่าคงไม่อาจทำงานแบบนี้ไปได้ตลอด ทั้งเรื่องของมิซาโตะ และเรื่องอายุของตัวเองที่มากขึ้นทุกวัน แถมฉันจะเลิกจ้างเมื่อไรก็ไม่รู้

คิดเพียงวันเดียว ยาสิโกะก็ตัดสินใจลาออก คนที่ฉันไม่มีใครทดแทนได้แต่พูดว่า ดีจังเลย สาวๆ ในร้านก็พอจะเข้าใจว่าคนที่อายุมากก็ต้องลาออกไปไม่วันใดก็วันหนึ่ง

ฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว ตอนมิซาโตะขึ้นชั้นมัธยมต้น ยาสิโกะได้ย้ายเข้ามาที่อพาร์ทเมนต์แห่งใหม่นี้ เพราะห้องที่เคยเช่าอยู่เดิมไกลจาก ‘เบ็นเท็งเท’ มาก งานใหม่จะต่างจากงานเก่าตรงที่ต้องตื่นแต่เช้าประมาณหกโมง พอหกโมงครึ่งก็ต้องขี่จักรยานออกจากบ้าน รถจักรยานของยาสิโกะเป็นสีเขียว

“ครูสอนโรงเรียนมัธยมปลายคนนั้น เข้าใจมาอีกแล้วหรอ” ซาโยโกะถามตอนหยุดพัก

“มาสิ ครูคนนี้มาทุกวันอยู่แล้ว” ยาสิโกะตอบ

ซาโยโกะมองหน้าสามียิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“อะไร ดูทำหน้าตาเข้าสิ”

“เปล่า ไม่มีอะไร เมื่อวานเพิ่งคุยกันหยกๆ ว่าสงสัยครูคนนั้นเขาชอบเธอแน่ๆ เลย”

“หา” ยาสิโกะที่ถือถ้วยน้ำชาอยู่ตกใจ

“อย่างเมื่อวานนี้ เธอหยุดไป ก็ไม่เห็นเขามานะ ทั้งๆ ที่ปกติมาทุกวัน เขาจะไม่มาเฉพาะวันที่เธอหยุดนั่นแหละ น่าสงสัยมั๊ยล่ะ”

“มันบังเอิญมากกว่า”

“แต่ฉันคิดว่าไม่ใช่ะ” ซาโยโกะหันไปทางสามีเพื่อหาเสียงสนับสนุน

“คุณคนนี้เขาสังเกตมานานแล้วว่า วันไหนที่ยาสิโกะไม่มาทำงาน ครูก็จะไม่มา พอเจอเมื่อวานนี้เข้าก็เลยมั่นใจ”

“นอกจากวันหยุดประจำของร้านแล้ว ฉันก็หยุดวันนั้นบ้างวันนั้นบ้าง ไม่แน่นอนเลยนะ”

“นี่เลยยิ่งน่าสงสัยใหญ่ ครูคนนั้นเขาอยู่ห้องติดกับเธอไม่ใช่หรือ พอไม่เห็นเธอออกจากบ้าน ก็เลยรู้ว่าเธอหยุด”

“แต่ยังไม่เคยเจอกันตรงๆ ตอนออกจากบ้านเลยนะ”

“เฝ้าดูจากหน้าต่างบ้านละมั้ง”

“เออๆ ช่วงมันเถอะ ถ้าครูเขาชอบเธอจริง เดียวก็คงหาเรื่องมาคุยกับเธอเองแหละ กลายเป็นว่าพวกเราโชคดีเพราะยาสีโกะ ร้านเราเลยมีลูกค้าประจำ สมกับที่เคยทำงานที่คินจิโจมาก่อน” โยเนะซาวากะกล่าวเป็นเชิงปิดเรื่องคุย

ยาสีโกะหัวเราะเผลอ ตีมหาจนหมดด้วย นึกถึงครูที่คุยกันอยู่ รู้สึกว่าจะซื้ออิชิกามิตอนย้ายมาใหม่ๆ ได้เคยไปสวัสดิที่ห้อง อิชิกามิตัวอ้วนๆ ใบหน้ากลมๆ รูปร่างสูง ดวงตาขบถยั่ววกับใครเอาเส้นด้ายมาแปะไว้บนหน้า ผมบาง ดูเหมือนคนมีอายุประมาณห้าสิบปี แต่จริงๆ แล้วคงน้อยกว่านั้น มาที่เรื่องเสื้อผ้าและการแต่งตัว ครูคนนี้ทำทางจะไม่ค่อยสนใจ ใส่ชุดที่คล้ายๆ กันตลอด หนวนี้ก็เห็นสวมแต่เสื้อเวสเตอร์สีน้ำตาล แล้วคลุมเสื้อโค้ตทับอีกทีหนึ่ง ซึ่งเป็นชุดที่เห็นตอนมาซื้อข้าววันนี้ แต่เสื้อผ้าคงซักเป็นประจำ เพราะเห็นมีเสื้อตากที่ระเบียงบ่อยๆ ทำทางยังไม่ได้แต่งงาน และคงไม่เคยผ่านการแต่งงานมาก่อน

พอได้รู้ว่าครูคนนี้มีมาชอบตนเอง เธอนึกไม่ออกว่าทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้ แม้จะอยู่ห้องติดกัน แต่ก็ไม่เคยนึกคิดอะไรกับเขาเลย เหมือนเวลาเห็นรอยร้าวบนฝาผนัง ถึงเราจะรู้ว่ามีรอยร้าวอยู่แต่เราก็ไม่เคยสนใจ เพราะไม่จำเป็นต้องสนใจ

เมื่อเจอกันก็ทักทายกันพอเป็นพิธี นานๆ ครั้งก็จะไปปรึกษาเรื่องการดูแลอาคารของผู้ดูแลบ้าง นอกนั้นแล้ว เธอไม่รู้เลยว่าเขามีนิสัยอย่างไร เมื่อไม่นานมานี้ก็เพิ่งรู้ว่าเป็นครูสอนคณิตศาสตร์ เพราะหน้าประตูห้อง

มีหนังสือเกี่ยวกับคณิตศาสตร์เก่าๆ มัดวางเอาไว้

หวังว่าคงไม่มาชวนเราออกไปเที่ยวหรอกนะ นี่แล้วก็หัวเราะออกมาคนเดียว คนที่เรียบแบบนี้ ตอนมาชวนเราไปออกเดทจะทำหน้าย้งงหนอ

ขณะที่ยาสึโกะกำลังเปลี่ยนม้วนกระดาษของเครื่องคิดเงินนั่นเอง ประตูร้านถูกเลื่อนเปิดออก มีคนเดินเข้ามา ยาสึโกะส่งเสียงต้อนรับด้วยความเคยชินพร้อมกับเงยหน้าเพื่омองลูกค้า แต่ก็ต้องตกตะลึง ตาเบิกกว้าง ไม่สามารถส่งเสียงออกมาได้

“ท่าทางสบายดีนี่นา” เขาหัวเราะทักทาย ทว่าสายตามืดหม่น

“ทำไม...แกถึงมาที่นี่ได้”

“ไม่ต้องตกอกตกใจขนาดนั้นหรอกน่า ถ้าฉันต้องการจะเจอหน้าเมียเก่า ยังไงก็ต้องหาจนเจอนั่นแหละ” เขาเอามือทั้งสองข้างล้างกระเป๋าสี้อแจ๊คเก็ตสีน้ำเงิน แล้วมองไปรอบๆ ร้านราวกับจะหาอะไรบางอย่าง

“มาทำอะไร” ยาสึโกะพูดน้ำเสียงดุตัน ทว่าแผ่วเบา หล่อ้นไม่ยอมยกให้ได้ยินไปถึงสองสามีภรรยาที่อยู่ด้านใน

“อย่าดูนักซี นานๆ เจอกันที ถึงไม่ยกยอขี้มนักก็อย่าขี้มนักบ้าง” ชายผู้นั้นยังคงทำหน้าที่ต่ายยวน

“ไม่มีธุระอะไรก็กลับไปซะ”

“เพราะมีธุระนะซิ ถึงได้มาหา อยากคุยเรื่องสำคัญสักหน่อย ไปคุยกันข้างนอกได้มั๊ย”

“จะไปได้ยังไง ไม่เห็นเธอฉันกำลังทำงานอยู่” ตอบไปแล้วก็รู้สึกเสียใจ เพราะคนฟังอาจจะแปลความหมายได้ว่า ถ้าไม่ใช่เวลาทำงาน ก็คงคุยได้

ฝ่ายชายเอาลิ้นเลียริมฝีปาก แล้วถามว่า “เลิกงานกี่โมง”

“ฉันไม่อยากจะคุยกับแก ขอร้องละ กลับไปซะเถอะ อย่ามาที่นี่อีก”

“ใจดำจริงๆ”

“ก็แน่ละสิ”

ยาสีโกะมองออกไปหน้าร้าน นึกอยากให้มีลูกค้าเดินเข้ามาเหลือ
เกิน ทว่าปราศจากวิธีแหว่ว่าใครจะเดินเข้ามา

“ก็น่าหรรษนะที่เธอจะใจดำกับฉัน แต่ไม่เป็นไร ไปหาอีกคนก็ได้”
ชายผู้นั้นพูดพลางเอามือลูหลังศีรษะ

“อีกคนนะใคร” ยาสีโกะนึกสังหรณ์ใจ

“ถ้าเมียไม่ยอมคุยด้วย ก็คงต้องไปปรับทุกข์กับลูกสาว โรงเรียนอยู่
แถวนี้ซะด้วยสิ” เขาพูดสิ่งที่ยาสีโกะคาดเอาไว้

“อย่าไปนะ”

“ฉันเธอต้องช่วยฉันสิ จริงๆ แล้วฉันนะคุยกับใครก็ได้”

ยาสีโกะถอนหายใจ อยากให้ชายผู้นี้ออกไปจากที่นี้โดยเร็วเลยพูด
ขึ้นว่า

“งานเลิกหกโมง”

“ทำงานแต่เช้า แต่เลิกหกโมงเย็น นานเหมือนกันนะ”

“ไม่ต้องมาห่วงฉัน”

“ฉันหกโมงจะกลับมาที่นี่ใหม่ละกัน”

“ไม่ต้องมาที่นี่ ออกจากร้านแล้วเลี้ยวขวา เดินตรงไปตามถนนข้าง
หน้าจะเจอสี่แยกใหญ่ ก่อนถึงสี่แยกจะมีร้านอาหารอยู่ร้านหนึ่ง เจอกันที่นั่น
ตอนหกโมงครึ่งจะดีกว่า”

“ตกลง แล้วมาละ ถ้าไม่มาละก็...”

“ไปแน่ ออกไปได้แล้ว”

“เออๆ ใจร้ายจริงๆ” เขาถูรอบๆ ร้านอีกครั้งแล้วเดินออกไป
ปิดประตูกระจกเสียงดังอย่างไม่ปรานีปราศรัย

เธอยกฝ่ามือขึ้นลูบหน้าผาก รู้สึกมีนิ้วคลื่นไล่ขึ้นมาทันทีทันใด
ความสิ้นหวังเริ่มก่อร่างขึ้นซ้ำๆ ในใจ

ยาสีโกะแต่งงานกับโทงาชิ ซินจิเมื่อแปดปีที่แล้ว ตอนนั้นเธอทำงาน
อยู่ในคลับที่อาากาซากะ โทงาชิเป็นลูกค้าประจำของที่นี่

โงทาชิทำงานเป็นเซลส์ขายรถยนต์ต่างประเทศ ใช้เงินเป็นว่าเล่น
ซื้อของแพงๆ ให้ และพาไปกินอาหารที่หรูหรา ดังนั้นเมื่อถูกขอแต่งงาน
ยาสึโกะจึงรู้สึกกลัวกับตัวเองเป็นจุลเดียว โรเบิร์ตส ในเรื่อง “พริตตี้ วูแมน”
อีกทั้งยังเหนียวกับการเลี้ยงดูลูกสาวที่เกิดจากการแต่งงานครั้งแรกที่
ล้มเหลว เธอจึงตอบตกลง

ระยะแรกของการแต่งงาน ยาสึโกะมีความสุขมาก เพราะโงทาชิ
มีรายได้สม่ำเสมอ เธอไม่จำเป็นต้องทำงานในคลับอีกต่อไป แคมโงทา
ชิเองก็ให้ความเอ็นดูลูกสาวของเธอ และมีซาโตะก็พยายามที่จะยอมรับ
โงทาชิเป็นพ่อ

แต่แล้วความเดือดร้อนก็มาเยือนโดยไม่รู้ตัว โงทาชิถูกไล่ออกจาก
งานเพราะเอาเงินของบริษัทมาใช้ส่วนตัวเป็นเวลานาน ที่บริษัทไม่ฟ้องก็
เพราะผู้บริหารกลัวว่าตัวเองจะต้องรับผิดชอบไปด้วย จึงปิดเรื่องนี้เอาไว้
อย่างแนบเนียน เงินที่โงทาชิเอาไปโปรยที่อาภาซากะ ก็คือเงินส่วนนี้เอง

ตั้งแต่นั้นมา โงทาชิก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง หรือพูดว่าเปิดเผยตัวตน
ที่แท้จริงออกมาจะถูกต้องกว่า ไม่ทำงานทำการ ถ้าไม่นอนอยู่บ้านทั้งวันก็
ออกไปเล่นการพนัน หากยาสึโกะบ่นว่า ก็จะถูกทำร้าย อีกทั้งยังดื่มเหล้า
มากขึ้น เมื่อดูเวลา แววดามีแต่ความมึนงง

ยาสึโกะจำใจต้องทำงานอีกครั้ง แต่โงทาชิใช้กำลังแย่งชิงเงินที่หา
มาได้ไปจนหมดสิ้น หากซ่อนเงินไว้เขาก็จะไปที่ร้านก่อนวันเงินเดือนออก
เพื่อไปรับเงินด้วยตัวเอง

มิซาโตะเริ่มกลัวพ่อเลี้ยงมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่อยากอยู่กับพ่อเลี้ยงเพียง
ลำพังในบ้าน บางครั้งถึงกับหลบมาอยู่กับยาสึโกะที่ร้าน

ยาสึโกะเคยเอยเรื่องหย่ากับโงทาชิ แต่เขาไม่ใส่ใจ พอเข้าซี้มากเข้า
ก็ถูกตบตี หลังจากกลุ้มใจอยู่นาน เธอจึงไปปรึกษากับทนายที่ลูกค้าแนะนำ
มาให้ ทนายได้จัดการจนโงทาชิจำใจต้องประทับชื้อบนใบหย่า เพราะรู้ว่า
หากเป็นเรื่องราวในศาล ตัวเองจะไม่มีวันชนะ และต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูเพิ่ม

ขึ้นด้วย แต่ปัญหาที่ไม่จบเพียงแค่นั้น เพราะหลังหย่าแล้ว โงงาซียังคง
แวะเวียนมาหาयाสึโกะบ่อยครั้ง เรื่องที่คุยมืออยู่เรื่องเดียวคือ จะกลับตัวหา
งานทำและต้องการคืนดีกับเธอ หากเธอหลบหน้าไม่ยอมพบ โงงาซียก็จะไป
คุยกับมิซาโตะ หรือแม้กระทั่งไปทรมารออยู่หน้าโรงเรียน

แต่เมื่อโงงาซิมาคูเข้าค่านับ แม้จะรู้ว่าเป็นการเสแสร้ง ยาสึโกะก็
รู้สึกสงสาร อาจจะเป็นเพราะว่าเคยเป็นสามีภรรยากันมาก่อน ความเห็นอก
เห็นใจจึงยังหลงเหลืออยู่ ในที่สุด เธอก็ให้เงินไป ซึ่งนั่นเป็นความผิดพลาด
อย่างร้ายแรง เพราะหลังจากเคยได้แล้วครั้งหนึ่ง โงงาซียก็กลับมาขออีก
เรื่อยๆ ถึงแม้จะทำตัวน่าสมเพช แต่ก็แสดงอาการขมขื่นมากขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน

ยาสึโกะจึงต้องเปลี่ยนงาน ย้ายบ้าน แม้จะสงสารลูกก็จำใจต้อง
ย้ายโรงเรียน พอมาทำงานที่คินจิโจ โงงาซียก็ไม่มาทวงใจอีก และเมื่อมา
ทำงานที่ ‘เบ็นเท็งเท’ ก็ย้ายที่อยู่อีกครั้งหนึ่ง เวลาผ่านไปแล้วเกือบหนึ่งปี
ยาสึโกะเชื่อมั่นว่าคงจะไม่ต้องเจอกับผู้ชายคนนี้อีกต่อไป

ยาสึโกะคิดแต่เพียงว่าทำอะไรก็ได้ที่จะไม่ให้ครอบครัวเียนะซาว่า
เดือดร้อน และไม่ให้มิซาโตะรู้ ต้องจัดการเรื่องนี้เพียงลำพัง ไม่ให้โงงาซีย
เสนอหน้ามาอีกเป็นอันขาด เธอมองนาฬิกาที่ผนังพลาจครุ่นคิดอย่างมุ่งมั่น

เมื่อถึงเวลานัดหมายยาสึโกะเดินออกจากร้าน โงงาซียกำลังนั่งสูบ
บุหรี่ยู่ที่โต๊ะริมหน้าต่าง บนโต๊ะมีถ้วยกาแฟวางอยู่ เมื่อเธอไปถึงโต๊ะก็
สั่งโกโก้ จริงๆ แล้วที่ร้านนี้หากสั่งเครื่องดื่มอื่นจะเติมได้ฟรี แต่ยาสึโกะ
ไม่ต้องการจะอยู่นาน

“มีธุระอะไร” ยาสึโกะจ้องหน้าถาม

โงงาซียเลียริมฝีปากแล้วพูดขึ้นว่า “ไม่ต้องรีบร้อนขนาดนั้นก็ได้”

“ฉันยุ่งอยู่ มีอะไรก็รีบๆ พูดเถอะ”

“ยาสึโกะ” โงงาซียยื่นมือออกมาบนโต๊ะเพื่อจะจับมือเธอ ยาสึโกะ
เดาถูกรีบหนีมือกลับ เขาเบ้าปากเอ่ยมาว่า “อารมณ์ไม่ดีเอาเสียจริง”

“ก็แน่สิ มีเรื่องอะไรถึงต้องสะกดรอยตามฉัน ฮี”

“พูดซะเสียๆ หายๆ ฉันเองก็ซีเรียสนะ”

“ซีเรียสเรื่องอะไร”

พนักงานเอาโกโก้มาเสิร์ฟ เธอหยิบมาดื่มทันทีเพื่อจะได้หมดเร็วๆ แล้วรีบกลับ

“ยังไม่มีใครใช้มั้ย” โทงาชิเหลือบตาถาม

“จะมีหรือไม่มี ไม่เกี่ยวกับแก”

“ผู้หญิงคนเดียว เลี้ยงลูกก็ลำบาก ยิ่งโตก็ยิ่งใช้เงิน ทำงานที่ร้านข้าวกล่องนั้นมันจะมีหลักประกันอะไรในอนาคต คิดดูอีกครั้งเถอะ ฉันเองก็ไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว”

“ไม่เหมือนยังไง ฉันขอถาม มึงงานมีการทำหรือยัง”

“ทำแน่น่า หางานเอาไว้อแล้ว”

“นั่นก็แสดงว่าตอนนี้ไม่มีงานทำ”

“หางานเอาไว้อแล้ว เริ่มเดือนหน้านี้ละ เป็นบริษัทเพิ่งเปิดใหม่ ถ้าไปได้ดี ฉันกะว่าจะช่วยให้เธอสองคนแม่ลูกสบายขึ้น”

“ไม่ต้องง้อ ถ้ามีรายได้มากก็ไปหาแฟนใหม่เถอะ ฉันขอรับรอง อย่างมาอยู่กับเราสองคนเลย”

“ยาสึโกะ ฉันขาดเธอไม่ได้”

โทงาชิยื่นมือมาอีกครั้ง เพื่อจะจับมือที่กำลังถือถ้วยอยู่ ยาสึโกะบอกว่าอย่ามาแตะต้องแล้วปิดมือ ตอนนั้นเองที่เครื่องดื่มในถ้วยหกหมดมือโทงาชิ เขาจึงร้องว้าวร้อนแล้วหุดมือกลับไป สายตาของโทงาชิเปลี่ยนเป็นแววตาที่เต็มไปด้วยความเกลียดชังทันที

“อย่าพูดจาเหลวไหล นึกหรือว่าฉันจะเชื่อคำพูดแก เคยบอกแล้วนะว่าฉันไม่ต้องการที่จะคืนดีกับแกอีก แม้แต่นิดเดียวก็ไม่เคยคิด เลิกยุ่งกับฉันซะที เข้าใจมั๊ย”

ยาสึโกะลุกขึ้นยืน โทงาชิส่งสายตามองโดยไม่ปริปาก เธอแกล้งทำเป็นไม่สนใจ วางเงินค่าโกโก้ลงบนโต๊ะแล้วเดินตรงไปยังประตูทางออก

พอออกจากร้านอาหาร ยาສึโกะขึ้นจักรยานที่จอดไว้ข้างร้านแล้วรีบขี่ออกไปทันที เพราะขึ้นชักช้า โทงาชิจะตามมาทัน เธอขี่จักรยานมุ่งตรงไปตามถนนคิโยสุบาชิ พอลงสะพานคิโยสุแล้วก็เลี้ยวซ้าย

แม้จะพูดในสิ่งที่ตัวเองต้องการออกไปแล้ว ทว่าโทงาชิคงไม่ยอมทำตามง่ายๆ ไม่นานคงจะไปก่อกวนยาສึโกะที่ร้านอีกครั้ง และคงจะสร้างความเดือดร้อนให้กับเจ้าของร้านแถมอาจจะไปที่โรงเรียนของมิซาโตะ ทำให้ยาສึโกะทนไม่ไหวต้องยอมแพ้และให้เงินไปในที่สุด

หลังกลับมาถึงบ้านยาສึโกะเตรียมอาหารเย็นซึ่งก็ไม่ได้ทำอะไรมาก เพียงแต่นำอาหารที่ได้จากร้านมาอุ่น ระหว่างที่ทำอาหารก็ไม่มีสมาธิเลย มัวแต่กังวลว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นมากมาย จิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

ใกล้เวลาที่มิซาโตะจะกลับมาแล้ว เธออยู่ชมรมแบดมินตัน หลังซ้อมเสร็จมักจะอยู่คุยกับเพื่อนต่อจึงกลับบ้าน ส่วนใหญ่จะถึงเมื่อเลยเวลาหนึ่งทุ่ม

จู่ๆ เสียงออดก็ดังขึ้น ยาສึโกะเดินไปที่ประตู สงสัยว่าเป็นใคร ไม่น่าจะใช่มิซาโตะ เพราะมิซาโตะจะมีกุญแจของตัวเอง

“คะ” ยาສึโกะถามจากด้านใน “ใครคะ”

เงิบไปพักหนึ่ง จึงมีเสียงตอบขึ้นว่า “ฉันเอง”

ยาສึโกะรู้สึกกราวกับว่าโลกมืดดับขึ้นทันทีทันใด เป็นไปตามที่คิดไว้ไม่ผิด โทงาชิรู้ว่าเธอสองคนอยู่ที่นี้ คงจะตามมาจากร้าน ‘เบ็นเท็งเท’ นั่นเอง

ยาສึโกะเงิบไป โทงาชิจึงเริ่มเคาะประตู “เฮ้ย”

ยาສึโกะสะบัดหัว พร้อมถอดกลอนประตู แต่ก็ไม่ได้ถอดโซ่คล้องประตูออก

เมื่อประตูเปิด้าออกได้ประมาณสิบเซนติเมตร ก็เห็นหน้าของโทงาชิ กำลังยืมโซว์ฟันเหลืองอ้อย

“กลับไป ทำไม่ต้องตามฉันมาถึงที่นี่ด้วย”

“ยังพูดไม่จบเลย ใจร้อนเหมือนเคยนะ”

“ก็แกสัญญาแล้วว่าจะไม่มายุ่งกับฉัน”

“แหม แค่คุยกันเฉยๆ ไม่ได้หรือไง นี่ใจคอจะไม่เชียวแท้ให้เข้าบ้านรี”

“ไม่มีทาง กลับไปซะ”

“ไม่ให้เข้าก็จะยืนอยู่อย่างนี้ เตียวมิซาโตะก็จะกลับมาแล้ว ถ้าไม่ยอมคุย ฉันคุยกับลูกสาวเธอก็ได้”

“มิซาโตะไม่เกี่ยว”

“จ้ะก็ให้ฉันเข้าไปสิ”

“ฉันจะโทรแจ้งตำรวจ”

“ได้เลย มาหาเมียเก่าผิดตรงไหน ตำรวจต้องเห็นใจฉันแน่ แล้วก็ต้องกล่อมเธอว่า ให้เขาพบหน้าสิครับ”

ยาสึโกะกัดริมฝีปากด้วยความเจ็บใจ อย่างที่โทงาชิพูดจริงๆ เธอเคยโทรแจ้งตำรวจแล้ว แต่ตำรวจก็ไม่เคยช่วยได้สักครั้งเดียว

อีกสาเหตุหนึ่งไม่อยากจะให้เกิดเรื่องวุ่นวายขึ้นที่นี่ เนื่องจากเธอเข้ามาอยู่ที่นี้ได้โดยไม่ต้องมีคนค้ำประกัน หากมีข่าวลือที่ไม่ดีขึ้นแม้แต่นิดเดียวคงถูกไล่ออกเป็นแน่

“แล้วรีบกลับล่ะ”

“รู้แล้วละน่า” โทงาชิลอยหน้ายิ้มอย่างมีชัย หลังปลดโซ่คล้องประตูออก ยาสึโกะก็เปิดประตูอีกครั้งหนึ่ง เขาสะดายตาสำรวจไปรอบๆ บ้านนี้มีสองห้องกับห้องครัวเล็กๆ อีกหนึ่งห้อง เมื่อผ่านประตูเข้ามาจะพบกับห้องขนาดหกเสื่อ เป็นห้องที่ปูด้วยเสื่อทาทามิ ด้านขวาเป็นห้องครัว ด้านในสุดเป็นห้องขนาดสี่เสื่อ ถัดจากห้องสี่เสื่อนี้ไปจะเป็นระเบียง

“ห้องเล็กแล้วเก่าก็จริง แต่ก็โอเคนะ” โทงาชิถือวิสาสะตรงเข้าไปนั่งที่โต๊ะโคะดัทสึ โดยไม่มีใครเชิญ

“อ้าว ยังไม่ได้เปิดสวิตช์อะไระ” พูดแล้วก็เปิดสวิตช์เสียเอง

“ฉันรู้ว่าจะต้องการอะไร” ยาສີโกะพูดกับโทงาชิโดยไม่ยอมนั่ง
“วกไปวนมา จริงๆ แล้วก็อยากได้เงินใช่ไหม”

“พูดจาไม่น่าฟัง” โทงาชิหยิบบุหรี่เซเว่นสตาร์ออกมาจากกระเป๋า
เสื้อ จุกบุหรี่ด้วยไฟแช็กแบบใช้แล้วทิ้ง มองไปรอบๆ ห้องหาที่เขี่ยบุหรี่
เมื่อเห็นว่าไม่มีจึงยัดตัวออกไปคุ้ยกระป๋องเปล่าออกมาจากถังขยะ
แล้วเขี่ยขี้บุหรี่ลงไปนั้น

“ที่มานี้ก็แค่จะมาขอเงินจากฉัน ไม่มีเรื่องอื่นละสิ”

“คิดได้แค่นั้นก็ตามใจเธอ”

“ฉันไม่มีเงินให้แกหรอกนะ เยนเดียวก็นี่ไม่มี”

“อืม งั้นอะ”

“กลับไปซะ แล้วอย่ามาที่นี่อีก”

หลังจากยาສີโกะพูดเสร็จ ประตูห้องถูกเปิดออกอย่างแรง มิซาโตะ
ในชุดนักเรียนเดินเข้ามา เมื่อเห็นว่ามีคนอยู่ในบ้านจึงยืนหยุดนิ่งสักพัก
หลังจากสมองรับรู้ว่ามีคนมาเยือนเป็นใคร ใบหน้าก็เริ่มแสดงความหวาดหวั่น
และสิ้นหวัง ไม่แบดมินตันถึงกับหล่นร่วงจากมือ

“หวัดดี มิซาโตะ ไม่ได้เจอกันนาน โตขึ้นเยอะเลยนะ” โทงาชิทัก
ด้วยน้ำเสียงทองไม่รู้ร้อน

มิซาโตะหันมามองยาສີโกะ เธอถอดรองเท้ากีฬา เดินผ่านไปที่ห้อง
ในชุดโดยไม่พูดอะไร แล้วปิดประตูเลื่อนตามหลัง

โทงาชิพูดซ้ำๆ ว่า

“ไม่รู้หรอกนะว่าเธอคิดยังไง ฉันก็แค่มาขอคืนดีกับเธอเท่านั้น ไม่ใช่
เรื่องเลวร้ายซะหน่อย ใช่มั้ย”

“ก็ฉันบอกแล้วว่า ไม่อยากคืนดี แกเองก็รู้อยู่แล้วใจ แต่เอามาอ้าง
เพื่อจะต่อแค้นฉันเท่านั้น”

ยาສີโกะพูดแทงใจดำแต่โทงาชิกลับนิ่ง เฉินไปกตริโมตทิว
เป็นรายการการ์ตูนพอดี

ยาสึโกะถอนหายใจ เดินไปที่ห้องครัว ในลิ้นชักใต้อ่างล้างหน้ามี กระเป๋าสตางค์อยู่ ยาสึโกะหยิบแบงก์หนึ่งหมื่นเยนออกมาสองใบ วางลงบนโต๊ะโคะดัทสึ

“เฮนี่ไป แล้วอย่ามายุ่งกับฉันอีก”

“เฮ้ย ไหนบอกว่าจะไม่ให้เงินไง”

“ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย”

“ฉันไม่ต้องการเงิน”

“แกคงไม่กลับมือเปล่าแน่ คงอยากได้มากกว่านี้ แต่ฉันไม่มีแล้ว”

โทงาชิจ้องเงินสองหมื่นเยน แล้วหันไปมองหน้ายาสึโกะ

“ไม่อยากจะเสียน้ำใจ ฉันฉันทกลับก่อนก็ได้”

ว่าแล้วก็ดึงเงินมาเก็บในกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต เขียบูหรีดลงในกระป๋อง พลังลูกจากโต๊ะโคะดัทสึ แต่แทนที่จะเดินไปยังทางออก กลับหันตัวไปทางห้องด้านใน เปิดประตูเลื่อนโดยไม่บอกกล่าว มิซาโตะส่งเสียงร้องออกมา

“จะทำอะไรนะ” ยาสึโกะแผดเสียง

“ทักทายลูกเลี้ยงหน่อยจะเป็นไรไปเล่า”

“เขาไม่ได้เป็นลูกแกแล้ว”

“ใจกว้างหน่อยซิ มิซาโตะ พอกลับละ” โทงาชิพูดกับมิซาโตะในห้อง ยาสึโกะมองไปไม่เห็นว่าเขา กำลังทำอะไรอยู่

ในที่สุดโทงาชิก็หันกลับไปทางประตู “โตขึ้นท่าทางจะสวยวะ เด็กคนนี้อากาศดีเนอะ”

“พูดอะไรบ้าๆ”

“เฮ้อ จริงๆ นะ อีกสักสามปีก็ทำงานหาเงินได้แล้ว ไปร้านไหนก็มีแต่คนรับ”

“ไม่ต้องโอ้อ้อ รีบกลับไปซะ”

“วันนี้กลับแน่”

“อย่ามาที่นี่อีกเป็นอันขาด”

“ฉันไม่ค่อยแน่ใจเหมือนกัน”

“แก...”

“บอกไว้ก่อนว่าเธอไม่มีทางหนีฉันพ้น ไม่ต้องพยายาม” โทงาชิหัวเราะหึๆ พลังยั่วตัวลงใส่รองเท้า

ตอนนั้นเองที่มีเสียงดังขึ้นด้านหลังของยาสึโกะ เมื่อหันไปก็เห็นมิซาโตะที่ใส่ชุดนักเรียนยืนอยู่ใกล้ๆ ในมือถือของอย่างหนึ่งอยู่ ทำท่าจะเหวี่ยง

ยาสึโกะห้ามไม่ทัน แม้แต่จะส่งเสียงห้ามก็ยังไม่ทัน มิซาโตะยกของขึ้นฟาดที่ด้านหลังศีรษะของโทงาชิ ทำให้เขาล้มลงไปทันที

ของ ที่หล่นจากมือของมิซาโตะ เป็นแจกันทองแดงที่ได้มาจาก “เบ็นเท็งเท” วันงานเปิดร้าน

“มิซาโตะ...ลูก” ยาสึโกะจ้องหน้าลูกสาว

มิซาโตะมีสีหน้าเรียบเฉยเย็นนิ่งซึ่งราวกับร่างที่ไร้วิญญาณ

ทว่าในวินาทีถัดมา ดวงตากลมกลับเบิกกว้าง ทั้งร่างเกร็งจ้องไปที่ด้าน
หลังของยาสึโกะ

เมื่อยาสึโกะหันกลับไป ก็พบว่าโทงาชิกำลังโงนแงงลุกขึ้นยืน
ทำหน้านิ่วคิ้วขมวด เอามือกุมหลังศีรษะ

“พวกแก...” โทงาชิแค้นเสียงออกมาด้วยความโกรธแค้น ส่งสายตาดู
ดุดันไปที่มิซาโตะ หลังจากโบนเอนไปมาอยู่พักหนึ่งจึงเริ่มเดินเข้าไปหา

ยาสึโกะรีบขวางไว้ “อย่านะ”

“หลีกไป” โทงาชิจับแขนยาสึโกะเหวี่ยงไปด้านข้างสุดแรงเกิด

หลังของยาสึโกะกระแทกเข้ากับฝาผนังอย่างแรง

โทงาชิคว้าไหล่ของมิซาโตะที่กำลังหนีได้ทัน มิซาโตะต้องย่อตัวลง
เพราะทนแรงกดไม่ไหว โทงาชิขึ้นคร่อม กระซากดม แล้วต่อยที่แก้มด้วย
หมัดขวา

“นั่งตัวดี ภูจะฆ่ามึง” เขาคำรามราวสัตว์ร้าย

วินาทีนั้นเองที่ยาสึโกะคิดว่าลูกสาวของตัวเองต้องถูกฆ่า

ยาสึโกะหันไปมองรอบๆ เห็นเพียงสายไฟของโตะโตะทสี่เธอจึง

กระซางออกมาจากปลั๊ก ปลายสายติดอยู่กับตัวโต๊ะ ยาสีโกะลุกขึ้นยืน ถือสายไฟไว้ในมือ เดินไปทางด้านหลังของโงางชิที่กำลังนั่งทับมิซาโต๊ะ อยู่ แล้วเอาสายไฟทำเป็นห่วงคล้องไว้ที่คอแล้วดึงสุดแรง

โงางชิร้องดังโวกั หนายหลังลัมตึง เมื่อรู้ตัวว่าเกิดอะไรขึ้น จึงพยายามเอานิ้วเกี่ยวสายออก ทว่ายาสีโกะยื้อจนสุดกำลัง เพราะรู้ว่า หากตนเองปล่อยมือจะไม่มีโอกาสนี้่อีก และชายผู้นี้ก็จะเกาะติดอยู่กับตน เหมือนตัวปลิงไปตลอดชีวิต

ยาสีโกะไม่สามารถทานกำลังของโงางชิได้ ตอนนั้นเองที่สายไฟ เลื่อนหลุดจากมือ มิซาโต๊ะเห็น จึงวิ่งเข้าไปพยายามดึงนิ้วของโงางชิที่เกี่ยวข้อง ออก ขึ้นนั่งทับกดตัวเขาให้ดินน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้

“แม่ เร็วๆ เข้า เร็วสิ”

ไม่มีเวลาคิดแล้ว ยาสีโกะปิดตาแน่น พุ่มเทแรงทั้งหมดไปที่แขนทั้งสองข้าง ดึงเชือกให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ เสียงหัวใจเต้นตุ้มตาม

ไม่รู้ว่เวลาผ่านไปเนิ่นนานเพียงใด รู้สึกตัวอีกทีก็ได้ยินเสียงมิซาโต๊ะ เรียกเบาๆ ว่า “แม่ แม่คะ” ยาสีโกะเปิดเปลือกตาขึ้นซ้ำๆ ในมือยังกำสายไฟแน่น เมื่อลืมตาเต็มทีก็เห็นศีรษะของโงางชิอยู่ตรงหน้า ตาสีเทาเหลือก ปลิ้นจ้องแคว้งคว้างไปในอากาศ ใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีม่วงคล้ำเพราะถูกรัด จนเลือดไม่เดิน เกิดรอยสายไฟกดที่คอจางๆ

โงางชินอนนิ่งไม่กระดิกกระเดี้ย น้ำลายกับน้ำมูกไหลย่อย ยาสีโกะ หวิดร้องปล่อยสายไฟหลุดจากมือ ศีรษะของโงางชิหล่นลงบนเสื่อทาทามิ เสียงดังตู่บ ไม่ขยับเขยื้อน

มิซาโต๊ะเคลื่อนตัวลงจากร่างของโงางชิอย่างหวาดๆ กระปรองยับยู่ยี่ นั่งแปะลงกับพื้น พิงฝาผนัง สายตาจับจ้องไปที่ร่างนั้นอยู่

ทั้งสองต่างนั่งเสียบไปพักหนึ่ง ทว่ายังจ้องร่างที่นอนนิ่งของโงางชิ หลอดไฟส่งเสียงดังอื้อๆ ดูเหมือนจะดังก้องกว่าที่เคย

“ทำไงดี เขาตายแล้ว...”

“แม่”

ยาสึโกะหันไปทางลูกสาว แก้มของมิซาโตะขาวซีด นัยน์ตาแดงก่ำ มีคราบน้ำตาติดอยู่ เธอไม่รู้เลยว่าลูกสาวร้องไห้ตั้งแต่เมื่อไร

ยาสึโกะหันไปมองโทงาชิอีกครั้ง ใจหนึ่งคิดอยากให้พิน อีกใจหนึ่งคิดว่าไม่ แต่ความเป็นจริงก็คือ ชายผู้นี้คงไม่พินลุกขึ้นมาอีกแล้ว

“เป็นความผิดของมัน...” มิซาโตะชั้นเข้าชั้นมากอดไว้ ชุบน้ำลายไปร้องไห้สะอึกสะอื้น

ก่อนจะกระโดดตามตัวเองอีกครั้งว่า “ทำได้ดี” เสียงอดประตูกัดขึ้น ยาสึโกะตัวสั่นด้วยความตกใจ

มิซาโตะเงยหน้า สองแก้มชุ่มน้ำตา สองแม่ลูกมองหน้ากันเป็นเชิงถามว่า ใครกันที่มาหาในเวลาอัน

ต่อมาเสียงเคาะประตู มีเสียงผู้ชายดังขึ้นว่า “คุณฮานาโอกะครับ”

ยาสึโกะเคยได้ยินเสียงนี้มาก่อน แต่ก็นึกไม่ออกในทันทีว่าเป็นเสียงใคร เธอนิ่งขังราวถูกมนต์สะกด ทั้งคู่ยังมองหน้ากันไปมา

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้ง “คุณฮานาโอกะ คุณฮานาโอกะครับ”

คนที่เคาะประตูต้องรู้แน่ๆ สองแม่ลูกอยู่ข้างใน ทำให้จำใจต้องไปเปิด แต่ก็ไม่อาจเปิดประตูในสภาพนี้ได้

“ลูกเข้าไปอยู่ในห้อง เลื่อนประตูปิดซะ อย่าออกมาเป็นอันขาด”

ยาสึโกะส่งลูกสาวด้วยเสียงเบาๆ สติเริ่มกลับมา

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีก ยาสึโกะสวดลมหายใจลึกๆ

“ค่ะ” พยายามส่งเสียงออกไปให้ปกติที่สุด “ใครคะ”

“อิชิกามิที่อยู่ห้องติดกันครับ”

ยาสึโกะสะดุ้ง เหตุการณ์เมื่อสักครู่คงทำให้เกิดเสียงดังมาก คนที่อยู่ห้องติดกันต้องสงสัยแน่นอนว่าเป็นเสียงอะไร

“รอสักครู่ค่ะ” ยาสึโกะหวังให้น้ำเสียงตอบไปดูเป็นปกติ แต่ไม่รู้

เหมือนกันว่าคนฟังจะได้ยินเป็นเช่นไร

มิซาโตะเข้าไปหลบอยู่ในห้องด้านใน ปิดบานประตูเลื่อน ยาสึโกะมองร่างของโทงาชิ พลังคิดว่าจะทำอย่างไรดี

โต๊ะโคะดัทสี่เคลื่อนไปจากตำแหน่งเดิมมากคงเป็นตอนที่ตั้งสายไฟ ยาสึโกะดึงโต๊ะให้เลื่อนออกไปอีก แล้วเอาผ้าคลุมโต๊ะมาคลุมครอบศพไว้ ตำแหน่งดูผิดเพี้ยน แต่ก็ไม่มีวิธีอื่นแล้ว

หลังสำรวจเสื้อผ้าและร่างกายของตัวเองเสร็จก็เดินลงไปที่บริเวณที่ถอดรองเท้า สายตาเหลือบไปเห็นรองเท้าสกปรกของโทงาชิวางอยู่ จึงเก็บเข้าตู้ แล้วปลดโซ่คล้องประตูเงียบๆ ปรากฏว่าประตูไม่ได้ล็อก โชคดีที่อิชิกามิไม่ถือวิสาสะเปิดเข้ามาเอง

เปิดประตูออกไปก็เห็นใบหน้ากลมใหญ่ของอิชิกามิอยู่ตรงหน้า ตาดีเป็นเส้นด้ายที่มองมายังยาสึโกะโดยปราศจากความรู้สึกใดๆ แต่ก็ทำให้เธอขนลุกอย่างแปลกประหลาด

“เอ่อ...มีอะไรหรวอคะ” ยาสึโกะพูดพร้อมกับยิ้ม รู้สึกได้ชัดว่าแก้มของตนเครียดเกร็ง

“ผมได้ยินเสียงดัง” อิชิกามิพูดด้วยสีหน้าราบเรียบไม่แสดงอารมณ์เช่นเคย “เกิดอะไรขึ้นหรือเปล่าครับ”

“อ้อ ไม่มีอะไรหรวอคะ” ยาสึโกะสั่นหัวอย่างแรง “ขอโทษนะคะที่รบกวน”

“ไม่มีอะไรก็แล้วไปครับ”

ยาสึโกะสังเกตว่าสายตาของอิชิกามิมองเข้าไปในห้อง อุณหภูมิในร่างกายของตนสูงขึ้นมาทันที

“เอ่อ...แมลงสาบนะค่ะ” ปากหลุดคำพูดออกไป

“แมลงสาบ?”

“ค่ะ แมลงสาบวิ่งเพ่นพ่านอยู่ ก็เลย...ไล่ตีมันกับลูก...เสียงเลยดังหน่อยนะคะ”

“แล้วตายมั๊ยครับ”

“หา...” ยาสึโกะอีกอึกกับคำถามของอิซึกามิ

“แล้วฆ่าแมลงสาบได้มั๊ยล่ะครับ”

“เออ...คะ เรียบร้อยไปแล้วคะ” ยาสึโกะผงกหัวติดต่อกันหลายครั้ง
“งั้นหรือครับ ถ้าผมช่วยอะไรได้ไม่ต้องเกรงใจนะครับ”

“ขอบคุณมากคะ ขอโทษจริงๆ นะคะที่ทำให้เสียงดัง” ยาสึโกะโค้ง
คำนับ ปิดประตูแล้วล็อกกลอน หลังจากได้ยินเสียงอิซึกามิเดินกลับไป
ห้องแล้วปิดประตู ยาสึโกะก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วทรุดตัวลงนั่งกับพื้น
เสียงบานประตูเลื่อนเปิดที่ด้านหลัง มิซาโตะส่งเสียงเรียก “แม่”
ยาสึโกะลุกขึ้นยืนอย่างอ่อนแรง แต่พอหันไปเห็นผ้าคลุมโต๊ะ
โคะตัทสึนูนขึ้นมา ความสิ้นหวังก็ถาโถมสู่หัวใจอีกครั้ง

ในที่สุดก็พูดขึ้นว่า “ช่วยไม่ได้”

“ทำไงดี” มิซาโตะเหลือบตามองหน้าแม่

“จะทำยังไงได้ ก็คงต้อง...แจ้งตำรวจ”

“แม่จะมอบตัวหรือ”

“เป็นวิธีเดียว คนที่ตายไปแล้วก็ฟื้นขึ้นมาไม่ได้หรอก”

“ถ้าแม่มอบตัวแล้วจะเป็นยังไง”

“ไม่รู้เหมือนกัน...”

ยาสึโกะเอามือเสยผม เพิ่งรู้ว่าผมยุ่งมาก ครูสอนคณิตศาสตร์
ที่ข้างบ้านต้องรู้สึกผิดสังเกตอย่างแน่นอน แต่ยาสึโกะก็ไม่สนใจอีกต่อไป

“แม่ต้องติดคุกหรือเปล่า” ลูกสาวเอ่ยถามขึ้นมามี

“ก็คงเป็นอย่างนั้นล่ะ” ยาสึโกะยิ้มแบบถอดใจ “ฆ่าคนไปทั้งคนนะ”
มิซาโตะสั่นหัวอย่างแรง “ไม่ยุติธรรมเลย”

“ทำไม่ล่ะ”

“แม่ไม่ผิดสักหน่อย มันต่างหากที่ผิด ไม่เกี่ยวข้องกับเราแล้วก็ยัง
มาอยู่กับเราอยู่ได้...แล้วทำไมเราต้องติดคุกเพราะมันด้วย”

“ไม่ว่าจะแก้ตัวยังไง เราก็กษมาคนไปแล้ว”

ช่วงเวลาที่ยอริบายให้มิซาโตะฟัง ยาສึโกะสงบใจได้อย่างประหลาด สามารถคิดอย่างมีเหตุมีผลได้ และยังเห็นชัดว่ามีทางเลือกเพียงทางเดียวเท่านั้นจริงๆ ไม่อยากให้มีมิซาโตะถูกตราหน้าว่าเป็นลูกฆาตกรหรอก แต่หากไม่สามารถหนีจากความจริงได้ ก็ต้องเลือกทางที่สังคมจะตำรำน้อยที่สุด

ยาສึโกะมองโทรศัพท์ที่ไร้สายที่กลิ้งอยู่บนพื้น เข็มมือจะหยิบ

“อย่านะแม่” มิซาโตะเดินเข้ามาหาแย่งโทรศัพท์ไปจากมือของยาສึโกะ

“ปล่อยนะ”

“หนูไม่ปล่อย” มิซาโตะคว้าข้อมือของยาສึโกะได้ ทว่าแรงของมิซาโตะมีมากกว่า อาจเป็นเพราะออกกำลังกายเล่นแบดมินตันอยู่เป็นประจำ

“แม่ขอร้องละ ปล่อยมือแม่เถอะ”

“หนูไม่ยอมให้แม่ทำอย่างนั้นหรอก ไม่งั้นหนูจะมอบตัวเอง”

“พูดอะไรบ้าๆ”

“หนูฟาดมันก่อน แม่แค่จะเข้ามาช่วยหนูเท่านั้นเอง แล้วหนูก็ยังช่วยแม่จัดการมัน หนูก็เป็นฆาตกรด้วยเหมือนกัน”

ที่มิซาโตะพูดนั้นถูกต้องที่สุด ยาສึโกะตกใจ ผลอปล่อยโทรศัพท์ให้ร่วงหลุดมือ มิซาโตะได้จ้องแย่งโทรศัพท์มากอดไว้กับตัวเองแน่น เธอเดินไปที่มุมห้อง แล้วหันหลังให้ยาສึโกะ

ยาສึโกะคิดว่านวนายอยู่ในหัวเกี่ยวกับตำรวจ

ตำรวจจะเชื่อเราไหมว่า เราฆ่าโทงาชิเพียงลำพัง พวกเขาจะต้องสืบสวนอย่างละเอียด เคยเห็นในละครว่าจะต้องมีการสืบสวนเพื่อยืนยันคำให้การ เพื่อจะตรวจสอบว่า สิ่งที่ต้องสงสัยพูดเป็นความจริงหรือไม่ไม่ว่าจะเป็นการสืบพยาน ใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ และอื่นๆ

ยาສึโกะคิดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ ไม่ว่าตำรวจจะขู่ยาສึโกะเท่าไรก็ตาม เธอมั่นใจว่าตนเองคงไม่พาดพิงไปถึงลูก แต่หากตำรวจสืบจนรู้

ความจริงขึ้นมา คงไม่ปล่อยให้มิซาโตะหลุดพ้นจากความผิดแน่นอน

ยาสีโกะคิดต่อไปว่าจะสร้างสถานการณ์ให้ดูเหมือนว่าตัวเองฆ่า
เพียงคนเดียวได้หรือไม่ แต่ก็ตัดสินใจว่าไม่ควร เพราะถึงทำไปตำรวจก็
คงจับโกหกได้

แต่กระนั้นต้องหาวิธีกันมิซาโตะออกจากเหตุการณ์นี้ให้ได้ ตั้งแต่เกิด
มาชีวิตของมิซาโตะมีแต่เรื่องวุ่นวาย ไม่เคยมีความสุข ทั้งหมดเป็นเพราะ
เธอคนเดียว ดังนั้นเธอต้องทำทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้ลูกสาวคนเดียวต้องทุกข์
มากไปกว่านี้ แม่ต้องแลกด้วยชีวิตก็ยอม

แต่จะทำยังไง มีวิธีไหนบ้างนะ

ตอนนั้นเองเสียงโทรศัพท์ที่มิซาโตะกอดอยู่ก็ดังขึ้น มิซาโตะเบิกตา
กว้างมองไปที่แม่ของตน ยาสีโกะยื่นมือออกไป มิซาโตะลงเลื่อยพักหนึ่ง
จึงส่งโทรศัพท์ให้ยาสีโกะ

ยาสีโกะกดรับสายหลังจากรวบรวมสติได้แล้ว

“สวัสดีค่ะ ฮานาโอะค่ะ”

“เอ่อ อชิคามิที่อยู่ห้องติดกันครับ”

“อะ...”

ครู่คนนี้อีกแล้ว คราวนี้อะไรอีกล่ะ “มีอะไรคะ”

“ก็เป็นห่วงว่า พวกคุณเป็นยังไงกันบ้าง”

ยาสีโกะไม่เข้าใจว่าพูดถึงเรื่องอะไร

“เรื่องอะไรคะ”

“ก็” อชิคามิหยุดคิดหนึ่งแล้วพูดต่อ “ถ้าคุณอยากจะแจ้งตำรวจ
ละก็ผมไม่ว่าอะไรหรอก แต่ถ้าไม่อยาก ผมคิดว่าจะช่วยคุณได้”

“หา?”

“เอาเป็นว่า เดี๋ยวผมไปที่ห้องคุณได้มั๊ยครับ” อชิคามิถามอย่าง
เกรงใจ

“เอ่อ...ไม่...ไม่ได้ค่ะ” ยาสีโกะเห็งออกหัวตัว

“คุณฮานาโอกะครับ” อชิคามิเรียก “ผู้หญิงแค่สองคนจัดการศพ
ไม่ไหวหรอกครับ”

ยาสึโกะพูดไม่ออก ทำไมผู้ชายคนนี้ถึงรู้
เขาต้องได้ยินเสียงแน่ๆ ที่เราคุยกับลูกเมื่อครู่ หรืออาจจะได้ยิน
ตั้งแต่ตอนที่เกิดการต่อสู้กับโทงาชิก็ได้

แย่แล้ว หนีไม่ได้แล้ว ต้องมอบตัวกับตำรวจสถานเดียว แต่ยังไม่
ก็ตามต้องไม่ให้ใครรู้ว่ามิซาโตะมีส่วนร่วมด้วย

“คุณฮานาโอกะยังฟังอยู่หรือเปล่าครับ”

“ผมไปที่ห้องคุณได้มั้ยครับ”

“เอ่อ...แต่ว่า” ยาสึโกะมองหน้าลูกสาวทั้งที่มีมือยังเอาโทรศัพท์แนบ
กับหู ใบหน้าของมิซาโตะมีแต่ความหวาดกลัวและกังวล คงกำลังสงสัยว่า
แม่กำลังพูดอยู่กับใคร

ถ้าอชิคามิแอบฟังอยู่ต้องรู้ว่ามิซาโตะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการ
ฆาตกรรมแน่นอน หากเขาเล่าให้ตำรวจฟัง ถึงแม้ยาสึโกะจะปฏิเสธอย่างไร
ตำรวจก็คงไม่เชื่อ

ยาสึโกะจึงตัดสินใจ “ได้ค่ะ ดิฉันก็มีเรื่องที่จะต้องขอรับรองคุณเหมือนกัน
เชิญคุณมาได้เลยค่ะ”

พอยาสึโกะวางหูโทรศัพท์ มิซาโตะก็ถามทันที

“ใครนะแม่”

“อชิคามิ ครูที่อยู่ข้างห้องเรา”

“ทำไมเขา...”

“เดี๋ยวแม่อธิบายให้ฟังทีหลังละกัน เข้าไปอยู่ในห้องแล้วปิดประตู
ด้วย เร็วเข้าสิ”

มิซาโตะยังมีท่าทีงอแง แต่ก็ยอมเดินเข้าไปในห้องแต่โดยดี พอปิด
ประตูปานเลื่อนเสร็จ ก็ได้ยินเสียงอชิคามิออกมาจากห้องข้างๆ

เสียงออกประตูดังขึ้น ยาสึโกะเดินออกไปบริเวณที่ถอดรองเท้า

ปลดล็อกกลอนและใช้ประตู

เมื่อประตูเปิดออกก็เห็นอิซึกามิยืนอย่างสงบนิ่ง สวมชุดออกกำลัง ภายสีน้ำเงินเข้ม ทั้งที่เมื่อครู่ไม่ได้สวมชุดนี้

“เชิญค่ะ”

“รบกวนด้วยครับ” อิซึกามิโค้งก่อนเข้าห้อง

ขณะยาสีโกะกำลังล็อกประตู อิซึกามิก็ก้าวขึ้นไปบนห้อง แล้วตรงเข้าไปเปิดผ้าคลุมโต๊ะโคะดัทสึอย่างมั่นใจว่าร่างคนตายต้องอยู่ที่นั่น

อิซึกามิคุกเข่าข้างเตียงมองดูศพ ดูเหมือนว่ากำลังคิดหาวิธีอยู่ว่าจะทำอย่างไรดี เธอเพิ่งสังเกตว่า เขาสวมถุงมือผ้าสีขาวเอาไว้ด้วย

ยาสีโกะมองไปทางศพอย่างหวาดๆ ใบหน้าของโงงาซึซึดขาว ด้านล่างของริมฝีปากมีคราบน้ำลายหรืออะไรบางอย่างติดอยู่

“เออ...คุณได้ยินหรือคะ” ยาสีโกะถาม

“ได้ยิน? ได้ยินอะไรครับ”

“ก็เสียงที่ฉันคุยกับลูกไงคะ คุณเลยโทรศัพท์มาใช่ไหมคะ”

อิซึกามิหันหน้าที่ปราศจากอารมณ์มาทางยาสีโกะ

“อ้อ ไม่ได้ยินหรอกครับ ตึกนี้กันเสียงได้ดีพอสมควร เพราะกันเสียงได้ ผมถึงมาเช้านี้”

“แล้วทำไม...”

“ถึงรู้เรื่องหรือครับ”

ยาสีโกะพยักหน้า

อิซึกามิเข้าไปที่มุมห้องมีกระบองเปล่ากลิ้งอยู่ ขี่บนหรีกออกมาจากปากกระบอง

“ตอนมาครั้งแรกยังมีกลิ่นบูหรีเหลืออยู่ ผมนึกว่าคุณมีแขก แต่ก็ไม่เห็นร่องเท้าที่ด้านหน้า แล้วผ้าคลุมโต๊ะโคะดัทสึก็ไปงออกมาเหมือนมีคนหลบอยู่ สายไฟก็ได้เสียบที่ปลั๊ก แต่ว่าถ้าคนจะซ่อน ไปซ่อนที่ห้องด้านในก็ได้ แสดงว่าคนที่อยู่ใต้โต๊ะไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ แต่ถูกปิดบังเอาไว้ต่าง

หาก จากเสียงตึงตังที่ได้ยิน แล้วผมคุณก็ยุ่ง เลยพอจะเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้น
อีกอย่างตั้งแต่ผมอยู่ที่นี้มา ไม่เคยเจอแมลงสาบเลยสักตัว”

ยาสีโกะมองปากของอิชิกามิที่พูดอยู่อย่างตกตะลึง อิชิกามิยังคง
มีสีหน้าเรียบเฉย ที่โรงเรียนเขาก็คงสอนนักเรียนด้วยสีหน้าเช่นเดียวกันนี้
ยาสีโกะเผลอนึกเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องขึ้นมา

เมื่อรู้สึกตัวว่าอิชิกามิจ้องอยู่ ยาสีโกะก็รีบหลบสายตา รู้ว่าตัวเอง
กำลังถูกเขาสำรวจ

ผู้ชายคนนี้เยือกเย็นและฉลาดมาก ไม่เช่นนั้นคงไม่อาจคาดเดา
เหตุการณ์ได้เพียงแค่มองเข้ามาในห้องเพียงแวบเดียว แต่ยาสีโกะก็ยัง
สบายใจที่ว่า อิชิกามิไม่ได้รู้รายละเอียดทั้งหมด

“สามีก่อนนะ” ยาสีโกะเล่า “เลิกกันมาหลายปีแล้ว แต่ก็ยังมาวน
เวียนอยู่เรื่อย ไม่ให้เงินก็ไม่ยอมกลับ...วันนี้ก็มาเหมือนเดิม ทนไม่ไหวโมโห
ขึ้นมาก็เลย...” พูดแค่นั้นก็ก้มหน้า ไม่อยากพูดว่าทำไม เพราะต้อง
กันมิซาโตะไม่ให้มาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้

“จะมอบตัวกับตำรวจหรือครับ”

“เป็นวิธีเดียวละ สงสารมิซาโตะ แก่ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลย”

เมื่อพูดมาถึงตรงนี้ ประตูก็ถูกเลื่อนเปิดอย่างแรง มิซาโตะยืนอยู่
ด้านหลัง

“หนูไม่ยอมให้แม่ทำอย่างนั้นเด็ดขาด”

“แกไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น”

“หนูไม่ยอมหรอก คุณลุงคะ คนที่ฆ่าผู้ชายคนนี้นะ...”

“มิซาโตะ” ยาสีโกะขึ้นเสียง

มิซาโตะหน้าอ จ้องหน้ายาสีโกะด้วยความเจ็บใจ นัยน์ตาแดงช้ำ

“คุณฮานาโอกะครับ” อิชิกามิพูดขึ้นด้วยเสียงราบเรียบ “ไม่ต้อง
ปิดบังผมหรอก”

“ฉันไม่ได้ปิดบังอะไร...”

“ผมรู้ว่าคุณไม่ได้จัดการฆ่าตามลำพัง ลูกสาวก็คงมีส่วนด้วย”

ยาสีโกะรีบส่ายหัว “คุณอย่ามาพูดมั่วๆ ฉันทำเองคนเดียว ลูกฉันเพิ่งกลับมาถึงบ้านเมื่อไม่กี่วันนี้เอง...เอ่อ...พอฉันฆ่าเสร็จก็กลับมาพอดี ลูกฉันไม่เกี่ยวอะไรด้วยเลย”

อิชิกามิไม่ได้มีท่าทีเชื่อคำพูดของยาสีโกะแม้แต่น้อย กลับถอนหายใจแล้วมองไปทางมิซาโตะ

“ยิ่งคุณโกหก ผมว่าลูกสาวคุณยิ่งรู้สึกแย่นะ”

“ฉันไม่ได้โกหก เชื่อกันเถอะค่ะ” ยาสีโกะเอามือจับเข่าอิชิกามิ

อิชิกามิจึงมือนั้นครู่หนึ่ง แล้วหันไปมองร่างคนตาย เขาบิดต้นคอ พลางพูดขึ้นว่า

“ที่สำคัญก็คือ อยู่ที่ตำรวจจะมองยังไงมากกว่า เรื่องที่คุณโกหกนะ ไม่มีใครเชื่อหรอก”

“ทำไมคะ” พอพูดออกมาก็คิดขึ้นได้ว่า การถามเช่นนั้นเท่ากับยอมรับว่าตัวเองโกหกนั่นเอง

“ฉันไม่ได้ปิดบังอะไร...”

อิชิกามิชี้ไปยังมือขวาของคนตาย

“มีรอยเลือดคั่งที่ข้อมือกับฝ่ามือ มองดีๆ จะเห็นเป็นรอยนิ้ว แสดงว่าชายคนนี้ได้ถูกรัดคอจากด้านหลัง แล้วก็พยายามปลดเชือกที่รัดคอออก ต้องมีใครอีกคนจับมือเขาไว้จึงเกิดเป็นรอยขึ้น”

“ฉันเป็นคนทำเองค่ะ”

“เป็นไปได้หรอกครับ”

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็คุณรัดคอเขาจากข้างหลัง จะไปจับมือเขาได้อย่างไร ต้องมีสี่มือถึงจะทำแบบนั้นได้”

ยาสีโกะไม่สามารถเถียงสิ่งที่อิชิกามิพูดได้เลย รู้สึกทราบดีกับตัวเองว่ายังอยู่ในอุโมงค์มืดมิดที่ไร้ทางออก ก็หันหน้าอย่างสิ้นหวังซึ่งทุกสิ่ง อิชิกามิ

มองแค่แวบเดียวก็รู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร ตำรวจยิ่งตรวจสอบละเอียดกว่า
ดังนั้นต้องรู้ความจริงแน่นอน

“ฉันไม่อยากให้มิซาโตะเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้นะค่ะ ไม่อยาก
ให้เด็กคนนี้...”

“หนูก็ไม่อยากให้แม่เข้าคุกเหมือนกัน” มิซาโตะพูดไปร้องไห้ไป
ยาสึโกะเอามือปิดหน้าสะอื้นรำไห้ “ฉันจะทำยังไงดี”

บรรยากาศในห้องหนักอึ้ง ยาสึโกะรู้สึกว่ตัวเองไม่สามารถทนความ
กดดันได้อีกต่อไป

“คุณลุงคะ...” มิซาโตะถาม “ไม่ได้จะมากล่อมแม่ให้มอบตัวหรือ
คะ”

อิซิกามิเว้นระยะเล็กน้อยก่อนตอบว่า

“ผมโทรศัพท์มาเพราะอยากช่วยคุณฮานาโอกะ หากจะมอบตัวผม
ก็ไม่ว่าอะไร แต่ถ้าไม่ยอมมอบตัว ผมคิดว่าคุณสองคนคงจะลำบากนาดู”

ยาสึโกะเอามือที่ปิดหน้าออกทันทีเมื่อฟังจบ ตอนที่โทรศัพท์มา
ผู้ชายคนนี้ก็พูดอะไรแปลกๆ ว่า

“ผู้หญิงแค่สองคนจัดการศพไม่ไหวหรอกครับ”

“แล้วถ้าไม่อยากมอบตัว จะต้องทำยังไงคะ” มิซาโตะถามต่อ

ยาสึโกะเงยหน้าขึ้น อิซิกามิเอียงคอคิด หน้าตาไม่แสดงอาการ
หวาดวิตกแต่อย่างไร

“มีสองวิธีคือ ต้องไม่ทำให้คนรู้ว่านี่เรื่องที่เกิดขึ้น หรือไม่ก็ต้องทำให้
เห็นว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับพวกคุณ แต่ไม่ว่าจะเป็นวิธีไหนก็ตามเราก็ต้อง
จัดการกับศพนี้”

“หนูทำได้”

“มิซาโตะพูดอะไรออกมาล่ะ” ยาสึโกะดู

“แม่ไม่ต้องพูดอะไรเลย ว่าไงคะคุณลุง ต้องทำยังไงคะ”

“ยากเหมือนกัน แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าทำไม่ได้”

เสียงของอิชิกามิยังคงราบเรียบ แต่ยาสึโกะก็รู้จากน้ำเสียงนั้นได้ว่า
อิชิกามิคิดแผนไว้เรียบร้อยแล้ว

“แม่ให้คุณลุงช่วยเถอะนะคะ เป็นหนทางเดียวเท่านั้น” มิซาโตะ
เว้าวอน

“แต่ว่า...เรื่องแบบนี้...” ยาสึโกะหันไปทางอิชิกามิ
ดวงตาดิบหรี่ของอิชิกามิหลุบลงต่ำ กำลังรอให้สองแม่ลูกตัดสินใจ
ยาสึโกะนึกถึงเรื่องที่ซาโยโกะเคยพูดว่าครูสอนคณิตศาสตร์คนนี้
ชอบตนเอง ถึงมาซื้อข้าวกล่องทุกครั้งที่ตัวเองอยู่ที่ร้าน

หากไม่เคยรู้เรื่องนี้มาก่อนก็คงจะคิดว่าผู้ชายคนนี้เป็นบ้าไปแล้ว
คนที่อยู่ห้องติดกัน ไม่ได้สนิทสนมกัน แถมเรื่องแบบนี้ไม่มีใครเขาช่วยกันแน่
เพราะคนช่วยก็อาจจะติดร่างแหถูกจับไปด้วย

“ถ้าเอาศพไปซ่อนก็ต้องมีคนเจอศพจนได้ไม่วันใดก็วันหนึ่ง ไม่ใช่
หรือคะ” ยาสึโกะพูดขึ้นมา รู้ได้เลยว่าประโยคนี้เป็นก้าวแรกที่จะเปลี่ยน
ชะตาชีวิตของตนเองไปอย่างสิ้นเชิง

“ผมยังไม่แน่ใจว่าจะซ่อนศพหรือเปล่า” อิชิกามิตอบ “ไม่ซ่อนอาจ
จะดีกว่าก็ได้ ก่อนที่จะตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรกับศพ ควรจะรวบรวม
ข้อมูลเสียก่อน อย่างไรก็ตามการปล่อยศพเอาไว้แบบนี้ไม่ดีแน่นอน”

“ข้อมูลอะไรคะ”

“ข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับคนๆ นี้ครับ” อิชิกามิมองไปยังร่างที่แน่นิ่ง
“ที่อยู่ ชื่อ อายุ อาชีพ ทำไมเขาถึงมาที่นี่ และหลังจากนี้เขาจะไปไหน
มีครอบครัวแล้วหรือยัง บอกทุกอย่างที่เกี่ยวกับคนๆ นี้ที่คุณรู้ให้ผมทราบ
ทั้งหมด”

“เออ...คือ...”

“แต่ก่อนอื่น เราต้องย้ายศพ ทำความสะอาดห้องนี้ให้เร็วที่สุด มี
หลักฐานหลงเหลืออยู่เต็มไปหมด” พุดยังไม่ทันจบ อิชิกามิก็กว้างท่อน
บนของศพขึ้น

“ย้าย...ย้ายไปไหนหรือคะ”

“ไปที่ห้องผม”

อิชิกามิทำหน้าราวกับว่า ทำไมเรื่องแค่นี้ถึงเดากันไม่ออก เสร็จแล้วก็เอาศพพาดบ่าด้วยพละกำลังอันแข็งแกร่ง ที่ด้านล่างของเสื้อคลุมพละ ยาสึโกะเห็นมีผ้าปกเอาไว้ว่า ชมรมยูโด

อิชิกามิเอาเท้าเขียนหนังสือคณิตศาสตร์ที่กองอยู่บนพื้นห้องออกไปเพื่อหาที่ว่าง เมื่อจัดการจนมีเนื้อที่เพียงพอก็วางร่างคนตายไว้ตรงนั้น ตาของศพยังคงเบิกกว้างอยู่

เสร็จแล้วหันไปมองแม่ลูกทั้งสองที่ยืนนิ่งอยู่ตรงประตูเพราะไม่รู้ว่าจะควรทำอะไร

“ผมอยากให้คุณรีบไปทำความสะอาดห้อง ใช้เครื่องดูดฝุ่นดูดพวกเศษของต่างๆ ทำให้สะอาดที่สุด ส่วนคุณอยู่กับผมที่นี่ก่อน”

มิซาโตะพยักหน้าชี้ๆ มองหน้าแม่ของตนแล้วกลับไปห้อง

“ปิดประตูด้วยครับ” อิชิกามิบอกยาสึโกะ

“เอ่อ...ค่ะ...”

หลังจากปิดประตูตามคำสั่ง ยาสึโกะก็ถอดรองเท้า แต่ยังยืนนิ่งอยู่

“เข้ามาในห้องก่อนเถอะครับ รกมากไม่เหมือนห้องของคุณ”

อิชิกามิถอดเบาะรองนั่งมาจากเก้าอี้วางไว้ข้างคนตาย ยาสึโกะก้าวเข้ามาในห้อง แต่แทนที่จะนั่งบนเบาะกลับเดินไปนั่งตรงมุมห้อง พยายามไม่มองศพ อิชิกามิเห็นเช่นนั้นก็เข้าใจว่า เธอหวาดกลัวศพนี่เอง

“อ้อ ขอโทษครับ” พุดแล้วก็ส่งเบาะรองนั่งไปให้ยาสึโกะ “เอาไปนั่งครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ยาสึโกะยังก้มหน้าสั่นหัว

อิชิกามิจึงเอาเบาะวางไว้ที่เก้าอี้ตามเดิม ส่วนตัวเองนั่งอยู่ข้างๆ ศพ ที่คอของคนตายมีแถบสีแดงคล้ำ

“สายไฟหรือครับ”

“คะ?”

“ที่ใช้วัดคอนะครับ สายไฟใช้มัยครับ”

“เออ...คะ สายไฟโต๊ะโคะตัทลี”

“อ้อ โต๊ะตัวนั่นเอง” อชิคามินึกถึงลายของผ้าคลุมโต๊ะที่คลุมร่างคนตายเอาไว้ก่อนหน้านี้ “โต๊ะนั้นควรจะทิ้งไปเลย ไม่เป็นไรเดี๋ยวมจะคิดหาวิธีให้เอง ขอถามหน่อยครับ...”

อชิคามิหันมาทางร่างคนตายอีกครั้ง “วันนี้คุณมีนัดว่าจะเจอกับเขาหรือเปล่าครับ”

ยาสึโกะสั่นหัวอย่างแรง “เปล่าคะ วันนี้เมื่อตอนกลางวันจู่ๆ เขาก็โผล่มาที่ร้าน เรานัดเจอกันที่ร้านอาหารตอนเย็น พอคุยเสร็จปรากฏว่าเขาสะกดรอยตามฉันมาที่บ้าน”

มันอาจรับประกันไม่ได้ว่าจะไม่มีคนเห็น อชิคามิคิดพลางล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็คเก็ต พบว่ามีเบงกั่มเงินสองใบมันเอาไว้ด้วยกัน

“ฮะ เงินนั้นฉัน...”

“ให้ไปหรือครับ”

เมื่อเห็นยาสึโกะผงกหน้ารับ อชิคามิจึงยื่นเงินให้ แต่เธอปฏิเสธที่จะรับ

อชิคามิจึงลุกขึ้นเดินไปที่เสื้อสูทของตัวเอง ล้วงกระเป๋าเงินหยิบเงินสองหมื่นเยนออกมา แล้วใส่เงินที่ได้จากกระเป๋าผู้ตายลงไปแทน “แบบนี้คงสบายใจแล้วใช้มัยครับ” อชิคามิยื่นเงินของตัวเองให้ยาสึโกะ

ล้งเลอยู่คู่หนึ่ง ยาสึโกะจึงยื่นมือออกไปรับ พุดเบาๆ ว่า “ขอบคุณค่ะ”

“เออละ” อชิคามิเริ่มหาสิ่งของในกระเป๋าเสื้อผ้าผู้ตายอีกครั้ง ได้กระเป๋าเงินจากกระเป๋ากางเกง ในนั้นมีเงินเล็กน้อย ใบพับซีและใบเสร็จต่างๆ

“โงะชิ ชินจิ...อ้อ...ที่อยู่คือ แขวงนิชิชินจูกุ เขตชินจูกุ ปัจจุบันนี้ก็อาศัยอยู่ที่นั่นหรือครับ” อชิคามิถามหลังจากดูใบพับซีแล้ว

ยาสีโกะขมวดคิ้ว เอียงคอแบบไม่แน่ใจ “ไม่ทราบเหมือนกันค่ะ แต่ไม่น่าจะใช่ นะคะ ได้ยินมาว่าเคยอยู่ที่นิชิชินจูกุ แต่ไม่จ่ายค่าเช่าบ้าน เลยถูกไล่ออก”

“ก็ไปขับขีต่อเมื่อปีที่แล้ว แสดงว่าไปอยู่ที่อื่นแล้วแต่ไม่ได้แจ้งย้าย”

“คงจะย้าย เปลี่ยนที่ทางไปเรื่อยๆ แหะละคะ งานการก็ไม่มี ไม่มีเงินจ่ายค่าเช่า ไม่น่าจะอยู่ที่ไหนได้นาน”

“ท่าทางจะเป็นอย่างนั้นครับ” อิชิกามิหยิบใบเสร็จแผ่นหนึ่งขึ้นมาดู เป็นใบเสร็จของโรงแรมชื่อโอจิยะ แสดงการจ่ายค่าที่พักล่วงหน้า สองคืนเป็นเงินห้าพันแปดร้อยแปดสิบเยน เท่ากับว่าคืนละสองพันแปดร้อยเยน

อิชิกามิยื่นให้ยาสีโกะดู “รู้สึกว่าจะพักอยู่ที่นี่นะครับ ถ้ายังไม่ได้เช็กเอาท์ พนักงานก็คงจะเข้าไปดูที่ห้องไม่ว่าวันใดก็วันหนึ่ง อาจจะแจ้งตำรวจเพราะผู้พักหายตัวไป แต่เราจะไปทำอะไรก็คงไม่ได้ คงต้องปล่อยไว้เฉยๆ ที่โรงแรมเก็บเงินค่าที่พักล่วงหน้า เพราะเกิดเรื่องแบบนี้บ่อยๆ จะไปคาดหวังอะไรมากไม่ได้”

อิชิกามิค้นหาของในตัวผู้ตายต่อไป พบกุญแจมีป้ายกลมแสดงหมายเลข 305 ติดอยู่

ยาสีโกะมองกุญแจอย่างใจลอยคิดไม่ออกว่าต่อไปนี้จะทำอย่างไรดี เสียงเครื่องดูดฝุ่นดังมาจากห้องข้างๆ เบาๆ มิซาโตะคงกำลังทำความสะอาดห้องอย่างชะมัดเข้มข้น คงไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อไปดีเช่นเดียวกัน สิ่งที่ได้ทำตอนนี้ก็คือทำความสะอาดห้องให้ดีที่สุดเท่านั้นเอง

คงมีแต่ตัวเองเท่านั้นที่จะช่วยสองคนนี้ได้ อิชิกามิคิด ต่อจากนี้ไปคงไม่มีโอกาสจะได้พูดคุยทำความรู้จักใกล้ชิดกับผู้หญิงสวยแบบนี้อีกแล้ว ต้องพยายามใช้ความสามารถทั้งหมดที่มีอยู่ปกป้องแม่ลูกสองคนนี้เอาไว้ให้ได้

อิชิกามิหันไปมองหน้าคนตายที่บัดนี้ซัดขาวแต่ยังมีเค้าว่าตอน

หนุ่มๆ คงเป็นคนหน้าตาดี ถึงตอนนี้จะน้ำหนักมากขึ้นจนลงพุงเล็กน้อย แต่ก็ยังน่ามองสำหรับผู้หญิงอยู่ดี

เมื่อคิดไปถึงว่ายาสีโกะเคยชอบผู้ชายแบบนี้ จิตใจก็เต็มไปด้วยความริษยา อิชิกามิสั่นหัวไล่ความคิดที่น่าละอายออกไป

“ผู้ชายคนนี้มีเพื่อนสนิทหรือคนที่ติดต่อยู่เป็นประจำหรือเปล่าครับ” อิชิกามิเริ่มถามขึ้นอีกครั้ง

“ไม่ทราบเหมือนกัน ไม่ได้เจอกันนาน เพิ่งเจอกันวันนี้จริงๆ ค่ะ”

“เขาเล่าให้ฟังไหมว่ารู้งี้จะไปที่ไหนไปพบใคร”

“ไม่เลยค่ะ...ขอโทษนะคะ ฉันช่วยอะไรคุณไม่ได้เลยจริงๆ” ยาสีโกะพึมพำก้มหน้าอย่างรู้สึกผิด

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมถามเผื่อไว้เท่านั้น คุณก็ไม่น่าจะรู้อะไรอยู่แล้ว อย่างกังวลใจไปเลย”

อิชิกามิใช้มือที่สวมถุงมือจับคางของผู้ตาย ตรวจดูภายในช่องปากของศพ พินด้านในสุดครอบทองเอาไว้

“เคยตรวจฟันมาแล้วด้วย”

“ตอนที่แต่งงานกับฉัน ก็ไปหาหมอฟันเป็นประจำค่ะ”

“ก็ปามาแล้วครับ”

“หย่ากันมาห้าปีแล้วค่ะ”

“ถ้าฉันก็ประมาณ...ห้าปี”

ประวัติการตรวจฟันอาจจะยังเหลืออยู่ อิชิกามิคิด

“เคยต้องโทษคดีอะไรมั๊ย”

“คิดว่าไม่นะคะ แต่หลังจากหย่ากันแล้วก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“แสดงว่าอาจจะมียกได้ไหม้ยัยครับ”

“อาจจะค่ะ...”

ถึงไม่เคยต้องโทษ แต่ก็อาจเคยถูกบันทึกลายนิ้วมือเนื่องจากทำผิดกฎหมาย อิชิกามิไม่รู้เหมือนกันว่าเวลาทำผิดกฎหมายตำรวจจะบันทึก

ลายนิ้วมือเอาไว้หรือไม่ ทว่าต้องรอบคอบไว้ก่อน

ไม่ว่าจะจัดการกับศพด้วยวิธีใดก็ตาม ตำรวจจะต้องสืบจนรู้แน่นอน แต่ก็เป็นที่จะต้องทำให้ตำรวจใช้เวลาสืบนานมากขึ้น ดังนั้นต้องทำลายลายนิ้วมือกับพื้นของศพ

ยาสึโกะถอนหายใจ เสียงนั้นกลับทำให้อิซิกามีเกิดอารมณ์หวนไห้ขึ้นมา ยิ่งตัดสินใจแน่วแน่ว่าต้องไม่ทำให้ผู้หญิงคนนี้ผิดหวัง

แน่นอน เรื่องนี้เป็นเรื่องยาก หากตำรวจรู้ว่าผู้ตายเป็นใคร ก็ต้องมาหา ยาสึโกะแน่ สองแม่ลูกจะต้านทานแรงกดดันของตำรวจได้หรือ การเตรียมคำแก้ต่างที่ไม่สมเหตุสมผล ตำรวจจะจับโกหกได้ สองแม่ลูกอาจจะต้องสารภาพออกมา

เราจะต้องเตรียมเหตุผลและคำอธิบายที่น่าเชื่อถือเอาไว้ และต้องคิดให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

เราต้องไม่ลุดลง อิซิกามีบอกตัวเอง รีบร้อนไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา โทษทุกโทษต้องมีวิธีแก้

อิซิกามีหลับตา ทุกครั้งที่เจอกับโทษคดีศาสตรียากๆ เขามักจะทำเช่นนั้นเสมอ เมื่อปลดสิ่งรบกวนจากภายนอก สมการในสมองของเขาจะเคลื่อนที่ไปมา ทว่าคราวนี้สิ่งที่อยู่ในสมองไม่ใช่สมการทางคณิตศาสตร์

ในที่สุดอิซิกามีก็ลืมตา มองไปที่นาฬิกาปลุกบนโต๊ะ บอกเวลาสองทุ่มสามสิบนาทีแล้ว เขาหันไปทางยาสึโกะซึ่งกำลังยืนกลืนน้ำลายอยู่อย่างไม่รู้จะทำอะไรดี

“ช่วยผมถอดเสื้อเขาหน่อยครับ”

“อะไรนะคะ...”

“ผมต้องถอดเสื้อเขาออก ทั้งแจ็คเก็ต สเวตเตอร์ แล้วก็กางเกง ถ้าไม่รีบทำเดี๋ยวศพจะเริ่มแข็งตัว”

“เอ่อ...ค่ะ”

ยาสึโกะเข้าไปช่วย ทว่านิ้วมือสั่นกึกกัก อาจเป็นเพราะกลัวที่จะ
จับต้องศพ

“ไม่เป็นไรครับ ผมทำเองดีกว่า คุณไปช่วยลูกเถอะ”

“ขอ...ขอโทษนะค่ะ” ยาสึโกะก้มหน้า ลูกขึ้นยืนอย่างช้าๆ

“คุณฮานาโอกะครับ” อิชิกามิเรียก เมื่อยาสึโกะหันมา จึงพูดขึ้น
ว่า “คุณสองคนจำเป็นต้องหาหลักฐานเพื่ออ้างที่อยู่ ช่วยคิดเอาไว้ด้วย
นะครับ”

“หลักฐานอ้างที่อยู่หรือคะ แต่ว่าฉันไม่มีนี่คะ”

“เราถึงจำเป็นต้องคิดมันขึ้นมาไงล่ะครับ”

อิชิกามิเอาเสื้อแจ็คเก็ตของผู้ตายมาคลุมตัวไว้

“เชื่อใจผม เชื่อในการคิดอย่างมีตรรกะของผมนะครับ”

นวนิยายของฮิงาชิโนะ เคโงะ
ที่นักอ่านชื่นชอบอันดับ 1 ในญี่ปุ่น
ด้วยยอดพิมพ์มากกว่า 2.2 ล้านเล่ม
ได้รับรางวัลมากมาย นอกจากจะแปลเป็น 21 ภาษาแล้ว
ยังถูกนำไปสร้างเป็นหนังและละครในหลายประเทศ

อะไรคือสิ่งที่ยากกว่ากัน...

ระหว่างการหาคำตอบกับการพิสูจน์ว่า
คำตอบของคนอื่นที่หามาได้นั้นถูกต้องหรือไม่

เรื่องราวของอัจฉริยะที่ใช้คณิตศาสตร์มาปิดการฆาตกรรม
เพื่อความรักอันแสนบริสุทธิ์

หากคุณไม่มีความสุข
สิ่งที่ผมทำลงไปก็จะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย...

นิยายสืบสวน

www.booktime.co.th